
UC-NRLF

Johannes Aabenbaring,

metrisk oversat,

ledsaget med

Oversigt over Bogens Plan

og

oplysende Anmærkninger

af

Jens Michael Hertz,
Sognepræst i Roeskilde, Amts- og Domprovst, Ridder.

Kjøbenhavn 1816.
Trykt hos Andreas Seibelin,
store Kannikestræde No. 46.

Højædle, Højærværdige, Højvelbaarne

Hr. Dr. Friderik Münter,

Doctor og Professor i Theologien, Siellands Stifts og de Kongelige Ordeners Biskop, Commandør af Dannebrogen og Dannebrogsmand, m. m.

den sande Lærde,

den retsindige og utrættelige Embedsmand,

Videnskabernes grundige Dyrker

og

ivrige Befordrer,

Apocalypsens heldige Oversætter,

helliges dette Forsøg,

som et Højagtelses og Hengivenheds Beviis

ærbødigst

af

 J. M. Hertz.

Forerindring.

Gjentagne Opfordringer fra H. H. Hr. Biskop Münter, Videnskabernes lige saa nidkjere Opmuntrer, som lærde, utrættelige og heldige Dyrker, var det, som ledede mig til at forsøge en metrisk Oversættelse af Johannis Aabenbaring. Forsøget, som i flere Afdelinger blev oplæst ved de sjellandske Landemoder, vandt hos mange, mig baade som Mennesker og som Videnskabsmænd dyrebare, Medbrødre et Bifald, som gav mig Dristighed til at lade det trykke. Da Oversættelsen var næsten fuldendt, mindede en lærd Ven mig om, at denne vilde for den største Mængde af Læsere være som en lukket Bog, naar den ej ledsagedes med Oplysning om Billedernes Betydning. At skrive Commentar over Apocalypsen, dertil havde jeg hverken Tid eller Evne; og maatte da vælge, til nogenlunde Vejledning for den ulærde Læser at give et Grundrids af Aabenbaringens Plan og en Oplysning over dens vigtigste Billeder og Situationer. Jeg behøvede ikke her at have eller yttre nogen original Meening (om der og skulde i den utallige Forskjellighed af Meninger endnu være Plads til nogen original);

men af den mig bekjendte Mangfoldighed uddrog jeg blot den Belysning, som syntes mig den nødvendigste og bedst grundede, om den end ikke er den nyeste. Saaledes forøgedes det libet Værk med Planen i Johannis Aabenbaring og de dertil hørende Anmærkninger. De faa Anmærkninger, som følge efter Oversættelsen, sigte for det meeste alene til at oplyse, undskylde eller retfærdiggjøre denne. Texten er, paa meget faa Steder nær, Griesbachs, ed. Lips. 1805.

Efter at have anvendt muligst Flid paa det Heele, uden dog i det Heele at have fyldestgjort mit eget Ønske, overgiver jeg da til mine Landsmænd dette lille Arbejde, overbeviist om, at de competenteste Dommere ville blive de billigste; og med det Ønske, at det under Læsningen maatte vække hos ret mange noget af den Glæde og Opbyggelse, som Udarbeidelsen har skjenket mig.

Planen i Johannis's Aabenbaring.

I. Indledning.

Bogens Titel, og hvorfor den hedder saa. Kap. 1, 1-3.

Apostelens Indledning til Bogen, og Efterretning, hvor og ved hvilken Lejlighed den er skreven. K. 1, 4-10.

Apostelen seer ham, fra hvem Aabenbaringen kommer; og faaer Befaling at skrive Synet, og sende Beskrivelsen til syv kristelige Meenigheder i Asien. K. 1, 12-20.

Apostelen tilsiges et Brev til hver af disse Meenigheder, med hvilket han skal ledsage Bekjendtgjørelsen af Aabenbaringen. I disse vises hver Meenigheds Tilstand, og tilføjes Formaninger eller Opmuntringer tildeels under Billeder og Udtryk, hvilke svare til de Ting eller Optrin, som siden forekomme i Aabenbaringen. K. 2 og 3. a)

a) Det er vel især denne Hensyn til eller Overeensstemmelse med de paafølgende Syner og Billeder, som har ledet nogle Fortolkere til at antage, at disse Breve indeholde en Afbildning af syv efter hinanden følgende Perioder i den kristelige Kirkes Historie, og altsaa en Oversigt over Kirkens indvortes Forfatning; ligesom

II. Den egentlige Aabenbaring.

Apostelen loves Aabenbaring om det Tilkommende. Kap. 4, 1.

Synet af Guds Throne og dens Omgivelser. Kap. 4, 2-11.

I Guds Haand sees en med syv Segl tillukket Bog, som ingen kan aabne eller læse b). Apostelen, mistrøstig herover, trøstes af en af de fire og tyve Ældste. Kap. 5, 1-5.

Det Guds Lam fremtræder og modtager Bogen. Alle Himlens Magter og alt det Skabte udbryder i Lovsange. Kap. 5, 6-14. c)

Seglene aabnes. Deres Indhold beskrives. Kap. 6 og f.

Lammet aabner det første Segl; da sees en bevæbnet Helt paa en hvid Hest at drage ud til Sejer d). Kap. 6, 1-2.

Det andet Segl aabnes. En anden Helt drager ud paa en rød Hest; han er væbnet med et Sværd e). Kap. 6, 3. 4.

de følgende Syner skulde afbilde dens udvortes Skjebne. De som antage denne Udtydning, henføre da allerede disse Breve til den egentlige Aabenbaring.

b) Gud aleene kjender det Tilkommende.

c) Aleene Jesus Messias kan bekjendtgjøre Guds Beslutninger over Fremtiden.

d) Kristus selv, sin Kirkes Repræsentant. Hans Gjenkomst meldes mod Slutningen af Værket. Kap. 19. 11. o. f. See og Ps. 45, 1—8.

e) Ødelæggende Krige, efter Textens egen Forklaring.

Det tredie Segl aabnes. En Helt sees paa en sort Hest med en Vægt i Haanden f). Kap. 6, 5. 6.

Det fjerde Segl aabnes. En Helt drager ud paa en blegguul Hest g). Kap. 6, 7. 8.

Det femte Segl aabnes. Jesu Religions Martyrer sees under Guds Alter h), og iføres hvide Klæder i). Kap. 6, 9=12.

Det sjette Segl aabnes.

Et Jordskjælv k) skeer; Kap. 6, 12=17.

Fire Engle, som have Magt at skade Jorden l) erholde Befaling, ej at bruge deres Magt, indtil Guds Dyrkere ere blevne beseglede. Kap. 7, 1=3.

Guds Dyrkere besegles m); deres Antal nævnes; Himlens Hellige lovsynge Gud og Lammet. Apostelen underviises om, hvo de Hellige ere, og om deres Vilkaar. Kap. 7, 4=17.

Det syvende Segl aabnes, og en dyb Tavshed n) hersker i Himlen. Syv Engle erholde syv Basuner. En

f) Hungersnød, efter Textens Ord.

g) Forklares i Texten selv.

h) Som den sande Religions Slagtoffere. 3 Mos. B. 4, 7.

i) Tegn paa Uskyldighed og Guds Yndest, s. 19, 8.

k) Store Statsomveltninger. Matth. 24, 29. Es. 13.

l) Dem, som ikke ville dyrke Gud, truer en stor Ødelæggelse. Jerem. 49, 36.

m) Udmærkes og affondres fra de Vantroe; og derved bestyrkes i deres Troe, og betrygges imod de forestaaende Plager. s. 13, 16. 17. 14. 1 - 5. Ez. 9, 4—6.

n) Forbud paa de forestaaende vigtige Oprin.

anden Engel offrer Røgelse for Gud, medens Jordens Hellige bede. Ved den over Jorden nedkastede Ild fra Røgelse-Alteret frembringes Tordner og Jordskjælv. Englene berede sig nu til at bruge deres Basuner o). Kap. 8, 1-6.

Fire Engle efter hinanden støde i deres Basuner. Ved den første Basun falder Hagl og Ild, blandet med Blod, ned paa Jorden p); ved anden kastes et brændende Bjerg i Havet q); ved tredie falder fra Himlen en Stjerne, som fordærver Vandkilderne r); ved fjerde formørkes Solen, Maanen og Stjernerne s). Kap. 8, 7-12.

En anden Engel raaber tredobbelt Vee over Jordens Beboere for Indholden af de trende sidste Basuner. Kap. 8, 13.

o) Engelens Offring, den nedkastede Ild o. s. v. er ikke blot poetisk Malerie for at udlede det følgende. De sande Kristne, nu kjendelige fra Hedninger, trænges af disse; anraabe Gud om Hjelp; Himlens Hellige understøtte Bønnen; Himlens Hævn nærmer sig; de Onde ængstes og oprøres ved den truende Fare.

p) Ødelæggende Krige rase over Jorden. Es. 30, 30.

q) En Stat, der, som en Vulkan, udbredte Ødelæggelse og Skræk, bliver selv et Rov for andre Folkeslag. Jerem. 51, 25.

r) Lærere, affaldne fra Sandheden, udbrede fordærvelige Meeninger, som berøve Religionen dens trøstende og forbedrende Kraft. 5 Mos. B. 29, 18. Aab. 1, 20.

s) Vanskelighed i og Forvandskning af Religionen hæmmer dens gavnlige Indflydelse ogsaa i det borgerlige Liv. Jer. 13, 16.

Den femte Engel basuner, og det første Vee begynder: En fra Himlen nedfalden Stjerne t) aabner Afgrundens Brønd u), hvorfra opstiger Røg, som formørker Luften, og frembringer ødelæggende Græshopper, som have Lighed med Skorpioner, og plage, men ikke dræbe, de Ubeseglede v). Kap. 9, 1-12.

Den sjette Engel basuner, og det andet Vee begynder. Fire ved Euphrat bundne Engle løses, og gaae frem med en talrig Hær Ryttere. En tredie Deel af Menneskene omkommer x). De overblevne forbedre sig ikke. Kap. 9, 13-21. y) En Engel nedstiger fra Himlen, og taler; ogsaa høres syv Tordenstemmer; men Apostelen skal ikke skrive, hvad de sige. Kap. 10, 1-4 z). Engelen bekræfter, at

t) Som ovenfor, en fra Sandheden affalden Lærer.

u) Forkynder djævelske Lærdomme, som fordærve og ængste Menneskene. Billedet er taget af de tillukkede Fængselsbrønde (Jer. 38. Ps. 55. 24), fra hvilke, naar de aabnedes, fordærvelige Dunster opstege. See og Jac. 3, 14. 15.

v) Dette, at de plage, men ej dræbe, synes at vise, at Billedet ej maa forklares om en Krigshær; men som ovenfor er viist.

x) Menneskene, Jordens Beboere, Jorden betegner slette, ukristelige Mennesker.

y) En talrig og krigersk Magt, som fører fordærvelig Lære, men hader Afguderie (V. 20), indbryder fra det østlige Asien; anretter store Ødelæggelser; men fremvirker ingen Forbedring.

z) Maaskee den sidstnævnte Magts Fremgang og Skjebne, som forties, da den ej vedkommer Kristendommen.

Guds Raad er fuldkommet under den syvende Basune. Kap. 10, 5-7. En liden Bog, som Engelen holder aaben i Haanden, befales Apostelen at modtage og æde æ); han gjør det; den foraarsager ham baade Glæde og Bekymring ö); han faaer Befaling at forkynde deres Indhold. Kap. 10, 8-11. Den lille Bogs Indhold: Det befales Apostelen at maale den inderste Deel af Templen, det saakaldte Hellige, og Alteret a), men ikke Forgaarden, som er given Hedningene; hvilke i en bestemt Tid skulle misbruge den, imedens Jesu tvende Vidner b) skulle i samme Tid c) vidne. Efter den Tid skal Dyret fra Afgrunden bekrige og dræbe Vidnerne, som til Glæde for

æ) D. e. udgrunde og fatte.

ö) Saaledes bør 10, 10 forklares. I øvrigt indsees let, hvorledes Indsigt i Bogens Indhold kunde frembringe baade Glæde og Bekymring: Glæde nemlig, deels over at værdiges en endnu fuldstændigere Aabenbaring og længere Skue ind i Fremtiden, deels over at forvisses om det endelige glædelige Udfald for den sande Religion; Bekymring derimod, over den Modstand Religionen vilde finde, og over de Mange, som ved at forskyde eller vanære den, gjorde sig selv ulykkelige. See samme Udtryk Ez. 3.

a) Den sande Meenigheds Størrelse og Antal. Der var altsaa dog endnu sand Kristendom til, hvorlidet det end maatte synes saa.

b) Det gamle og det ny Testamente, Joh. 5, 39. 15, 27.

c) To og fyrgetyve Maaneder og Tolv Hundrede og Tredsindstyve Dage udgjøre lige langt Tidsrum; og synes her at være samtidige. Maaskee betegnes ved den forskjellige Benævnelse af det samme Tidsrum, at Hed-

Jordens Beboere skulle ligge tre og en halv Dag ujordede; men derpaa af Gud opvækkes, og opfare til Himlen d). Kap. 11, 1-12. Et stort Jordskjælv føiger derpaa, hvorved mange Mennesker omkomme; de øvrige forfærdes, og give Gud Æren e). Det andet Vee og den sjette Basune er tilende. Kap. 11, 13. 14.

Den syvende Engel basuner, og det tredie Vee begynder: Himmelske Magter lovsynge Gud og Kristo, hvem nu al Verdens Rige er tilfalden. Under de højtideligste Optrin aabnes Guds Tempel i Himlen, og Pagtens Ark sees derudi. Kap. 11, 15-19.

Første Episode, eller indskudt Beskrivelse over Adskilligt, som allerede under de forrige Basuner var skeet. f)

ningenes Misbrug af Forgaarden og Vidnernes Tid til at vidne vel varer lige længe og er samtidig; men at hver Dag er afdeelt i sine egne Perioder.

d) Den hellige Skrift, skjøndt miskjendt og ringeagtet, vedbliver dog at kjendes og vidne ved Siden af hiint Uvæsen. Men til den bestemte Tid fremstaaer en djævelsk Magt, som bestrider offentligen Vidnesbyrdet om Jesu, beskæmmer Ordet og hindrer dets Bekjendtgjørelse, Liv og Virkning. Men føje Tid derefter erholder Ordet nyt Liv, og en saa særdeles udmærket Bekræftelse fra Gud, som hæver Religionen, ligesom dens Skrifter over alle jordiske Tvil og Angreb.

e) En stor Omvæltning følger herpaa; og Kristendommen bliver, selv af dem, som ej have troet den, erkjendt for Guds Værk.

f) En nøjagtig Betragtning af det Følgende vil vise, at Beskrivelsen af den syvende Basunes Virkninger her

En Qvinde, omgiven af Solen, o. s. v. g), forestilles under Fødselsveer. En mægtig Drage h) fremstiller sig for Qvinden, for at opsluge det Barn, hun skal føde. Hun føder en Søn, som undrykkes til Gud; og Moderen flygter til Ørken, hvor hun underholdes en bestemt Tid i). Dragen overvindes af Englene, og nedstødes fra Himlen. Fra Himlen høres Lovsange k). K. 12, 1-12.

afbrydes, og begynder først igjen i det 15de Kapitel; og at derimod i denne Episode under andre og fuldstændigere Billeder fremstilles, hvad allerede er foregaaet, men nøjere maatte kjendes, for at fatte det, som indtræffer under syvende Basune.

g) Billedet paa den sande kristelige Kirke. Luc. 1, 78. 79. Joh. 8, 12. Gal. 4, 26. 27.

h) Det med Kongemagt væbnede Hedenskab. Joh. 12, 31. Luc. 10, 18.

i) Den Tid, som angives at være bestemt for Qvindens Ophold i Ørken, det er: for den kristelige Kirkes Bedvaren i Lande, som i Apostelens Tid ansaaes for Ørkener eller beboedes af barbariske Folkeslag — er den samme, som efter 11, 3 er givet de tvende Vidner til at fremføre deres Vidnesbyrd. Overeensstemmelsen altsaa saavel i Tiden, som i Billedernes Betydning, viser, at det i 11, 1—12 omtalte her blot under et andet Billede igjentages og udførligere beskrives; og at altsaa Billedet henhører under den sjette Basune, og egentligst til den lille Bogs Indhold.

k) Det heele Billede siger altsaa, at den kristelige Kirke, efter at have udstaaet Forfølgelser af hedenske Regentere, erholder Kongedømmet, i det at kristelige Regentere (Kirkens Sønner) herske. Men, skjøndt dette Herre-

Dragen skyder efter Qvinden en Vandstrøm, for at bortskylle hende; men opnaaer ikke sin Hensigt; den begynder derfor et nyt Anslag l). Kap. 12, 13–18. Et Dyr med syv Hoveder o. s. v. opstaaer af Havet, og Dragen giver dette sin Magt m). Kap. 13, 1–2. Et af Dyrets Hoveder er dræbt, og kommer igjen til Live; og beundret af heele Jorden, og understøttet af Dragen, fører nu dette Dyr Strid imod de Hellige, og overvinder dem n). Kap.

dømme er varigt, har dog den sande Kirke liden Fordeel deraf. Dog er Hedenskabet, som drog saa mange Christendommens Lærere og Bekjendere til Affald, for stedse stødt fra Thronen.

l) En Strøm af barbariske Folkeslag (Es. 8, 7. 8. Ps. 124, 1—5) true Kirken med Undergang; men Faren gik over. Vel kunde ogsaa ved en Strøm af Dragens Mund betegnes afgudiske Lærdomme og Vildfarelser; men da det følgende Billede betegner Folke-Uroeligheder; saa maae den første Forklaring her antages, uden dog aldeles at udelukke den sidste.

m) Dette Dyr, hvorom vi allerede have læst 11, 7, er ikke Dragen selv, som er beskreven 12, 3, men Dragen ligt. Det har, som denne, syv Hoveder og ti Horn; men det bærer Kongesmykker paa Hornene (altsaa ti), og Bespottelsesnavne paa Hovederne. Det opkommer af Havet (ved Folkeuroeligheder Es. 17, 12, 13). Hovederne ere ikke samtidige; det har altsaa længe været, førend det fremtræder her; eller rettere: dets Skjebne under de fem Hoveder, ja selv, hvorledes det sjette Hoved er blevet dødeligt saaret, vedkommer ikke Aabenbaringen; først da Saaret er lægt, begynder dets Rolle.

n) Dette have vi allerede læst 11, 7. At Dyret der nævnes „af Afgrunden"; og her „af Havet", synes at

13, 3-10. Af Jorden fremstaaer et andet Dyr, som understøtter Dyret af Afgrunden o). Kap. 13, 11-15. Dyrets Tilbedere erholde dettes Mærke p). Kap. 13, 16-18. Lammet viser sig paa Sion, omgivet af sine Gjenløste. Himlen gjenlyder af disses Lovsange. Kap. 14, 1-5. Trende Engle efter hinanden bebude Guds Sejer, hans Fienders Straf og hans Tilbederes Salighed. En Røst fra Himlen stadfæster dette. Kap. 14, 6-13. Menneskens Søn viser sig paa en Sky. Efter tvende Opfordringer høster han Jorden; først dens Sæd, dernæst dens Viindruer, hvilke kastes i Persen q). Kap. 14, 14-20.

betegne, at Dyret (af Havet) med det igjen oplivede Hoved er som en nye og selvstændig Magt (s. 17, 11), og nævnes „af Afgrunden" for sine djævelske Grundsætninger og Foretagender; da derimod den oprindelige Magt kaldes „af Havet", for at betegne, hvorledes den opstod. Dette henhører da endnu under sjette Basune.

o) Dette Dyr har ej samme Magt, som Dyret af Afgrunden, men er dettes Redskab (see V. 12); det betegner altsaa egennyttige og jordisksindede Folkeforførere, som staae i Dyrets Sold, og udgjøre et ordentligt Samfund. Længer hen benævnes samme den falske Prophet. 16, 13.

p) Ligesom Guds sande Dyrkere 7, 3. Uvished og Tvetydighed er forbi. Kristendommens Venner og Fiender have valgt hver sit Parti, og ere det offentligen bekjendt.

q) Dette alt er udførligere Afbildning af den 11, 11-14 bebudede Kristendommens Sejer over Dyret. Da dette er det sidste, som blev omtalt i 11te Kap. under sjette

Fortsættelse af Beskrivelsen over den syvende Basunes Virkninger.

Syv Engle fremtræde med de syv sidste Plager r). Apostelen seer et Glashav, blandet med Ild. Ved dets Bredder staaer de sejrende Kristne, og lovsynge Gud. Guds Tempel aabnes i Himlen, og Pagtens Ark er deri s). Kap. 15, 1-5.

De syv Engle modtage af een af de fire Livets Magter hver sin Guldskaal, fyldt med Straf fra Gud. Templet fyldes med Røg fra Guds Herlighed t). Englene faae Befaling at udøse Skaalerne over Jorden. K. 15, 6-16, 1.

Basune; og vi strax herpaa, ved at see Templet aabnet og Guds Ark derudi, mindes om den Beskrivelse 11, 15-19, som ved denne Episode blev afbrudt; saa viser nu Bogen selv, at Episoden er tilende; og vi vende da tilbage til 11, 15 o. f., hvor Fremstillelsen af den syvende Basunes Virkninger begyndte.

r) Thi efter Engelens Forsikkring 10, 5-7 er Guds Raad fuldkommet i den syvende Basunes Dage.

s) Billedet, et ildblandet Hav, viser ængstelige og smertelige Folkeuroligheder. Kristendommens Venner staae ved Bredden af Havet, unddragne fra Uroe og Smerter. Dette er altsaa, forenet med 11, 15-19, den Tingens Stilling, hvorunder den syvende Basune begynder.

t) Tegn, at Gud er nær saavel til at beskærme, som til at straffe. 2 Mose Bog 40, 34. 4 Mose Bog 16, 42-45.

Den første Engel udøser sin Skaal over Jorden u); Straffen er onde Bylder v). Kap. 16, 2.

Den anden Engel udøser sin Skaal over Havet; dette bliver til Blod x). Kap. 16, 3.

Den tredie Engel udøser sin Skaal over Floder og Vandkilder; disse blive til Blod; og Vandenes Engel priser Guds Retfærdighed heri y). Kap. 16, 4-7.

Den fjerde Engel udøser sin Skaal over Solen. Menneskenes Plage stiger; de bespotte Gud z). Kap. 16, 8. 9.

Den femte Engel udøser sin Skaal over Dyrets Throne, som derved formørkes æ). Kap. 16, 10. 11.

Den sjette Engel udøser sin Skaal over Euphrat. Denne udtørres, og Vej banes for Konger fra Østen. Af Dragens, Dyrets og den falske Prophets Mund udgaae

u) Dyrets Rige og Tilhængere, see 13, 3. 7. 8 o. f.

v) Maaskee Pest, 2 Mos. B. 9, 8-11. Dog sandsynligere ond og fordærvende Lære, som nu viser sine skadelige Følger, og giver Samfundet ulægelige Saar. Es. 1, 6.

x) Folke-Uroligheder gaae over til Borgerkrige, og indbyrdes blodige Ødelæggelser.

y) Vandkilder og Floder betegne Religionslærdomme (see 8, 10). Altsaa betegnes her Religionskrige blandt Dyrets egne Tilbedere; hvorved disses fordums blodige Forfølgelser mod Kristne hævnes. Herom erindrer ogsaa Vandenes Engel.

z) Solen — den i Dyrets Rige øverste og tilbedede Regent — bliver sit Riges Plage.

æ) Dets Magt og Anseelse svækkes; personlige Ulykker ramme det regjerende Huus.

ureene, Aander, som opfordre Jordens Konger til Strid mod Gud. Samlingspladsen bestemmes til Harmageddon. Under Beskrivelsen høres Jesu Advarsel om Aarvaagenhed og hans nærforestaaende Ankomst ö). Kap. 16, 12-16.

Den syvende Engel udøser sin Skaal i Luften. Fra Himlen forkyndes, at Guds Raad er fuldbragt. Et mageløst Jordskjælv. Den store Stad deeles; Hedningenes Stæder falde; det store Babylon gaaer under; stor Plage rammer Dyrets Tilhængere a). Kap. 16, 17-21.

Anden Episode. b)

En af de syv Engle, som havde Skaalerne, tilbyder sig at vise Apostelen den store Hores Dom. I Ørken seer

ö) Ligesom Euphrats Udtørrelse borttog den sidste Hinder for det gamle Babylons Erobring ved Cyrus; saaledes falder nu dette andet Babylons sidste Værn. Dyret, Dragen og den falske Prophet opfordre deres Venner til fortvilet Modstand. Men de samles ved Bjerget Megiddo, bekjendt af Cananiternes Nederlag, Dom. 4, 14-24. 5, 19. 20, hvorved det slette Udfald af Slaget forud bebudes.

a) Dette er som en kort Sum af den syvende Skaals Virkninger, hvilke siden tydeligere fremstilles. En stor — maaskee physisk, politisk og kirkelig tillige — Omvæltning styrter aldeles Dyrets Rige, og forandrer aldeeles Tingenes Stilling. Dermed endes den syvende Basune og det tredie og sidste Vee.

b) Atter afbrydes Sammenhængen for at give nøjere Beskrivelse over Adskilligt, som i det foregaaende er peget paa, og som maae forklares, inden Slaget ved Megiddo og Virkningerne af den syvende Engels Skaal tydeligere fremstilles.

han hende sidde paa et Dyr med syv Hoveder og ti Horn o. s. v., prægtigen klædt, og drukken af Jesu Vidners Blod. Han forundres højligen over dette Syn c). Kap. 17, 1-6. Engelen forklarer Synet om Dyret og Qvinden d). Kap.

c) Dyret er altsaa det samme, som 11, 7 er foreløbigen omtalt, og 13, 1 udførligere beskrevet. Apostelens store Forundring over, at hun var drukken af Jesu Vidners Blod, en Forundring, som han ej kunde have yttret, dersom den ved Billedet betegnede Magt havde været hedensk; de paa Hovederne anbragte bespottelige Navne, hvilke ej kunne søges hos Hedninger, der ikke kjende Gud og Kristum; og endelig dette, at Qvinden, som er Skjøge, det er, en fra sand Religion frafalden og fordærvet Meenighed (Es. 57, 3. Ez. 16, 20), sidder paa Dyret, det er, bæres og understøttes af denne Magt, og styrer den; alt dette viser, at ved Qvinden betegnes en foregiven kristelig, fordærvet Meenighed, som udstrækker sig over de ved Dyret betegnede Riger, og bestaaer ved og leder disses Magt. At Qvinden er drukken af Jesu Vidners Blod, at denne Meenighed, uagtet dens kristelige Navn, har udøvet Vold mod Jesu sande Bekjendere. Den har vidst at lede Dyret til at bruge den Magt, som Dragen gav det. Kap. 13, 2.

d) At Dyret var, og er ikke, men skal opstige fra Afgrunden o. s. v., maae sammenholdes med 11, 7 og 13, 3; og vi see da, at her atter tales om Dyret af Afgrunden (see forrige Anm. m), det er Dyret af Havet med det dræbte og igjen til Live komne Hoved. Dette Dyr med dets Horn (de samtlige under dette Billede betegnede Magter) er ikke Horen (den falske Christenmeenigheds Repræsentant, som sidder paa Dyret) hengiven; men

17, 7-18. Babylons Fald beskrives, beklages paa Jorden, vækker Fryd og Lovsange i Himlen e). Kap. 18, 1-19, 10.

Fortsættelse og Slutning af den syvende Basune, nemlig Virkningen af den syvende Skaal, hvorved omstændeligere udmales Slaget ved Megiddo, og Dyrets og dets Bundsforvandtes og Dragens Skjebne.

En Helt viser sig paa en hvid Hest. Han er kjendelig ved sit rette Navn, det Guds Ord f). Himlens Hære

haber og ødelægger hende, inden det selv ødelægges af Lammet. Vi see os da ved Billedets Udtydning satte tilbage til Slutningen af sjette Basune.

e) Qvinden, den fordærvede Kristnemeenigheds Repræsentant, bliver af de hende, som det maatte synes, hengivne Magter, over hvilke hun troede at have fast og varigt Herredømme (18, 7), ej aleene plaget og ødelagt, men endog opbrændt og aldeeles udryddet; uventet og pludseligt saavel for hende selv som for hendes Venner, 18, 7. 10. Dyret af Afgrunden skal (17, 16. 17) udføre denne Guds Beslutning; altsaa falder da ogsaa den store Hores Dom i Dyrets Velmagts Tid, det er, mod Slutningen af den sjette Basune. Vi finde derfor ej heller Qvinden blandt Lammets overvundne Fjender efter Slaget ved Megiddo. 19, 20.

f) Vi have i 6, 2 seet ham uddrage til Sejer. At han virkelig har vundet mange Sejre, vise de mange Kroner, han nu bærer paa sit Hoved. Han indfinder sig nu med sin Hær ved Megiddo, hvor hans Fjender have samlet sig; og tilkæmper sig over dem den sidste og afgjørende Sejer.

følge ham. Rovfuglene sammenkaldes g). Kap. 19, 11-18. Slaget holdes. Dyret og den falske Prophet gribes, og kastes i en Ildsøe. De øvrige dræbes ved Sværdet, som udgaaer af Heltens Mund h). Kap. 19, 19-21.

Ved en fra Himlen nedstigende Engel bindes Dragen for tusinde Aar, og kastes i Afgrunden. Efter dette Tidsrums Forløb skal han igjen fremkomme. Kap. 20, 1-3.

Jesu Læres Martyrer, og de, som ej have tjent Dyret, blive levende igjen, og regjere ved Kristo tusinde Aar. Kap. 20, 4-6. i)

Efter de tusinde Aars Forløb løslades Satan, og samler nye Hære mod Kristi Rige; og overvindes og straffes. Kap. 20, 7-10.

Almindelig Opstandelse og Dom. Kap. 20, 11-15.

En nye Himmel og en nye Jord. En saare prægtig og fast Stad, af Gud selv oplyst, og hvori intet Tempel findes, nedstiger fra Himlen. I Staden udstrømmer evigt Liv, som en Flod, fra Guds Throne. Ingen Svaghed

g) Et Forbud paa Fjendernes store Nederlag.

h) Dette Sværd er hans Ord. Billedet vil da sige, at dette Optrin vil hos Kristendommens øvrige Fjender, Dyrets Tilhængere, frembringe en smertelig, sandselig paatvungen Overbeviisning; for hvilken de maa forstumme uden at føle Liv og Trøst af Sandheden. Jac. 2, 19.

i) Dette forklares af Nogle billedligt, som de Efterlevendes Erkjendelse af deres Vidnesbyrds Sandhed og Værd. Andre tage det efter Ordene; og troe at finde Medhold 1 Cor. 15, 23. 25 og andre Skriftsteder.

finder Sted; intet Affald kan befrygtes k). Kapitel 21, 1—22, 6.

Bogens Indholds Sandhed stadfæstes af Jesus og af Johannes, som ender Skriftet med den apostoliske Velsignelse. Kap. 22, 6—21.

k) Dette Billede af alminbelig, hjertelig, sand og virksom, af Former og Ceremonier uafhængig Gudsfrygt, er det skjønneste, jeg veed at have læst; det værdigste Maal for Guds Styrelser med vor Slægt, og det ædleste Maal, hvortil Kristendommens Bekjendere og Lærere kunne arbejde. Kun en Jesu Lærling kunde i den Tidsalder have og udtrykke en saadan Idee. Selv vor Tids Oplyste skulle først lære den.

Johannis Aabenbaring.

Kapitel 1.

1. Aabenbaring fra Jesu Messia, som Gud haver givet
Ham til at vise for dem, som tjene ham, hvad er besluttet
Ufortøvet at skee. Fremsendende den ved sin Engel,
2. Gav han ved Tegn for sin Tjener Johannes, som lærde det Guds Ord
Og hiint Vidnesbyrd om Jesu Messia, tilkjende
3. Alt, hvad han saae. — Lyksalig er den, det læser; lyksalig'
De, som høre de Spaadommens Ord! og som trolig bevare
Hvadsomhelst er skrevet i den; thi Tiden sig nærmer

4. Hilsen sender Johannis de syv asiatiske Kirker:
Naade og Fred fra Ham, som er, som var, og som
kommer;
Og fra de Aander syv, som Herrens Throne omgive.
5. Og fra den Førstefødte af Døde, det trofaste Vidne,
Jesus Messias, den Jordens Kongers Behersker,
som haver
Elsket os, ja med sit Blod fra vore Synder os
tvettet;
6. Og os gjorde for Gud, sin Fader, til Konger og
Præster.
Ham bør Æren og Magten til Evigheds Evighed.
Amen.
7. See! han kommer paa Skyer; og ham hvert Øje
skal skue;
Ogsaa de samme, som ham igjennemstunge; og alle
Jorderigets Stammer for ham skulle hyle. Ja!
Amen!
8. Saa Gud Herren har sagt: Jeg Alpha er og Omega;
Den, som er, og som var, og som kommer; al Verdens Behersker.
9. Jeg, Evers Broder, Johannes, og meddeelagtig i
Trængslen,
Og udi Kongedømmet og Jesu Messiæ Forventning,
Var paa en Øe, som Pathmos er nævnt, landflygtig
formedelst
Hiint Guds Ord og det Vidnesbyrd om Jesu Messia.
10. Udi Aanden jeg var paa Herrens Dag; og jeg hørde
Bag mig en vældig Røst, som Basunens; den talede
til mig:
11. Skriv, hvad du skuer, i Bog; syv Meenigheder det
tilsend;

Send den til Ephesos, Smyrna, til Pergamos, til Thyateira.
Sardes og til Philadelphia, samt til Laodikeia.
12. Flux jeg mig vendte at see den Røst, som talede til mig.
Da jeg vendte mig, syv Guldlysestager jeg øined'.
13. Og udi Midten iblandt de syv Guldstager en Lighed
Af en Menneskesøn; siid var til Anklen hans Kiortel;
14. Gylden Gjord under Brystet han bar. Hans Hoved og Lokker
Klare, som hviden Uld, som Snee; hans Øjne som Ildglimt.
15. Fødderne syntes som Malm, som vare de glødet' i Ovnen;
16. Som mangfoldige Vandes Lyd hans Stemme. Han havde
Udi sin højre Haand syv Stjerner; og ud fra hans Læber
Strakdes et Sværd, tveegget og skarpt. Saa var han at skue,
Solen lig, naar den udi sin Kraft sig lader tilsyne.
17. Og da jeg saae ham, segnede jeg for hans Fødder, som livløs.
Men han lagde paa mig sin Haand den højre, og sagde:
18. Frygt dig ikke! Den Første og Sidste og Levende er jeg.
Død har jeg været; men see! nu Dødens og Helvedes Nøgler
Haver jeg udi min Vold, og til Evigheds Evighed lever.

19. Skriv da dit Syn, de nærværende Ting, og hvad derpaa vil følge,
Hemmeligheden om Stjernerne syv, som du saae i min Højre.
20. Ogsaa om disse de syv Guldlysestager du skrive.
Vid, at ved Stjernerne syv syv Meenighedernes Engle,
Og ved Stagerne syv syv Meenigheder betegnes.

Kapitel 2.

1. Dette du skrive til hin ephesinske Meenigheds Engel:
Han, som holder de Stierner syv i sin Højre, og vandrer
Udi de syv Guldstagers Kreds, han lader dig sige:
2. Dine Idrætter jeg veed, din Møje, din trofaste Taalmod;
Og at du ej kan taale de Onde, og nøje har prøvet
Dem, som kaldte sig selv Apostle, men ere det ikke;
3. At du dem Løgnere fandt. Jeg veed, Standhaftighed har du;
For mit Navn du dig Møje paatogst, og udmattedes ikke.
4. Dog det har jeg mod dig, fra din første Kjerlighed veeg du.
5. Derfor du mindes, hvorfra du faldt! Dit Sind du forandre!
Hine de første Gjerninger øv! Hvis ikke, jeg kommer
Snarlig, og flytter dit Lys fra sit Sted; om du ikke forbedres.
6. Men det haver du dog, at du hader de Nikolaiters

7. Gjerninger, hvilke og selv jeg haver. — Hvo som har Ører,
Høre det Ord, som Aanden til Meenighederne taler!
Sejervinderen, ham vil jeg tillade at æde
Frugter af Livets Træe, som i hiint Guds Paradis voxer.
8. Skriv den Meenigheds Engel i Smyrna: Den Første og Sidste;
Han, som engang var død, og levede atter, dig siger:
9. Dine Idrætter jeg veed, din Trængsel og Armod; — endskjøndt du
Dog er rig. — Jeg kjender den Spot fra hine, som paastaae
Jøder at være, og ere det ej, men Satanas Skole.
10. Intet du frygte, af hvad dig Fremtid byder at lide!
See! til haardere Prøve endnu skal Djævelen kaste
Nogle af Eder i Fængsel. I ti Døgn skulle I trænge.
Bliv kun til Døden tro; og dig Livets Krone jeg skjenker.
11. Hvo, som har Ører, det Aandens Ord til Kirkerne høre.
Ingenstund af den anden Død den sejrende skades.
12. End til Kirkens Engel i Pergamos dette du skrive:
Saa han taler, som har hiint skarpe, tveeggede Glavind:
13. Jeg dine Gjerninger veed, og din Bolig, hvor Satanas throner.
Fast du holdt ved mit Navn, og min Troe du ikke har nægtet,
Ej engang, da Antipas var — mit trofaste Vidne,

Som blev slagen ihjel hos Eder, hvor Satanas throner.
14. Lidet haver jeg dog mod dig. I dit Samfund du taaler
Balaams Lærlinge, hans, som indgav Balak at lægge
Fald for Israels Børn til Afgudsoffre at æde;
15. Ja til Hoer. Saa har du af Nicolaiternes Lære
16. Lignende Venner. Forandre dit Sind; thi ellers jeg kommer
Over dig hastig, og vil med min Munds Sværd kæmpe mod disse.
17. Hvo som har Ører, det Aandens Ord til Kirkerne høre!
Sejervinderen jeg af det skjulte Manna vil give;
Ogsaa en hvid Steen giver jeg ham; og paa Steenen er skrevet
Navnet det nye, som ingen veed, undtagen dets Ejer.
18. Skriv og til Meenigheds-Englen i Thyateira: saa taler
Hiin Guds Søn, hvis Blik er som Flammen af Ild, og hvis Fødder
19. Ligne det gløbende Malm. Jeg kjender dine Idrætter;
Hiin din Kjerlighed, Tjeneste, Troe, standhaftige Taalmod;
Og at den seeneste Daad er større i Værd, end den første.
20. Dog det haver jeg mod dig, at du tillader din Hustrue,
Iesabel, hende, som siger sig selv Prophetinde at være,
Lærer endog, vildfarende Bud mine Tjenere giver,
At besmittes med Hoer, og Afgudsoffre at æde.

21. Hende tilstod jeg ogsaa en Frist, at hun maatte forbedres;
Men dog vilde hun ej afdrage sit Sind fra sin Utugt.
22. See! paa et Leie til megen Qval nedkaster jeg hende
Og hendes Bolere med, hvis ej hendes Daad de forlade.
23. Og jeg vil fælde med Pest hendes Børn: og kjende det skulle
Meenighederne alle, at jeg er den, som randsager
Nyrer og Hjerter, og hver for sin Daad gjengjelder jeg Eder.
24. Men til Eder, I andre af Thyateira, saa mange
Som hiin Lære ej troe; ej kjende de Satanas' dybe
Hemmeligheder — saa kalde de det — til Eder jeg siger:
25. Fremmed Byrde kaster jeg ej paa Eder; kun holder
Indtil jeg kommer, troligen fast ved det, som I have!
26. Ham, som sejrer, og vaerer paa min Gjerning til Enden,
Ham over Hedninge giver jeg Magt, som jeg fik af min Fader;
27. Ja med en Jernstav skal han dem vogte; de knuses som Leerkar;
28. Ham jeg og giver til Skjenk hin Morgenens tidlige Stjerne.
29. Hvo, som har Ører, det Aandens Ord til Kirkerne høre.

Kapitel. 3.

1. Kirkens Engel i Sardes skriv: Saaledes han taler,

Hvilken de syv Guds Aander og Stjernerne haver: Din Idræt
Veed jeg; veed, du er død, skjøndt Navnet siger, du lever.
2. Vorde dog vaagen; og styrk det Overblevne, som stunder
Flux til Døden! Thi ikke jeg har dine Gjerninger fundet
3. For min Gud fuldbyrdede. Derfor du tænke tilbage,
Hvordan du har annammet og hørt; og bevar det, og bedres!
Altsaa — vaager du ej; som en Tyv jeg over dig kommer;
Vide skal du da ei, hvad Time jeg over dig kommer.
4. Enkelte haver du dog i Sardes, som ej deres Klæder
Have besmittet; de skulle med mig tilstædes at vandre,
Hvide Klæder iførte; thi dertil ere de værdig'.
5. Hvo som sejrer, med skinnende Dragt han vorder beklædet,
Ingenlunde af Livets Bog udsletter jeg hans Navn.
Jeg vil bekjende hans Navn for min Fader, som og for hans Engle.
6. Hvo, som har Ører, det Aandens Ord til Kirkerne høre.
7. Til Philadelphias Kirkes Engel saaledes du skrive:
Det er den Helliges Ord, den Sandes, Hans, som besidder
Davids Nøgle. Han aabner; og ej tillukker da Nogen;
Han tillukker, og ej formaaer da Nogen at aabne.

8. Jeg dine Gierninger veed. See! end for dit Aasyn
jeg haver
Givet en aaben Dør, den ingen formaaer at tillukke.
Thi, da du har, skjøndt liden i Kraft, dog troeligen
vaeret
Paa mit Ord: og du ikke mit Navn har villet for=
nægte;
9. See! da giver jeg hist af sataniske Skole, af disse,
Hvilke sig Jøder kalde, og ere det ikke, men lyve,
See! jeg vil gjøre, at de skulle komme, og for dine
Fødder
Kaste sig ned, og erkjende, at jeg, jeg haver dig elsket.
10. Og da du trolig bevarede mit Bud om taalmodige
Tillid,
Vil jeg bevare og dig for den Fristelses Stund, som
vil ramme
Ganske Verden, for dem, som boe over Jorden, at
prøve.
11. Hastig jeg kommer; bevogt det du har, at ingen be=
røver
12. Dig din Krands! Den sejrende, ham vil jeg sætte til
Piller
Udi min Faders Tempel, derfra han aldrig skal vige.
Jeg vil skrive paa ham min Guds Navn, skrive hans
Stads Navn,
Hint det nye Jerusalems Navn, som kommer fra
Himlen,
13. Fra min Gud, og mit Navn det nye. Enhver, som
har Ører,
Høre, hvad Aanden her til Meenighederne taler.
14. Til den Meenigheds Engel i Laodikeia du skrive:
Dette har Amen, Vidnet, sagt, den Oprigtige, Sande,

15. Han Guds Skabnings Behersker. Jeg dine Gjerninger kjender,
At du hverken er kold eller heed. Hvor var det at ønske,
16. Du var kold eller varm! Men nu, fordi du er lunken,
Hverken kold eller varm; jeg af min Mund vil udspye dig.
17. Thi saa siger du selv: jeg er rig, tiltager i Rigdom;
Intet trænger jeg til! — Saaledes veed du da ikke,
Du er den Usle, Elendige, Arme og Blinde og Nøgne!
18. Guldet, luttret i Ild, hos mig jeg raader dig kiøbe,
At du maa vorde beriget; og skinnende Klæder, paa det du
Kan iføre dig dem, og ej blottes din Nøgenheds Blussel.
Ogsaa bestryg, for at vinde dit Syn, dine Ojne med Salve.
19. Den jeg har Kjerlighed for, jeg sætter irette og tugter.
Derfor opflam din Iver paa nye; dit Sind du forandre.
20. See! jeg har staaet ved Døren; og end jeg banker. Om Nogen
Hører min Stemme, og aabner sin Dør, til ham vil jeg indgaae,
Nyde min Nadver i Samfund med ham, og han i mit Samfund.
21. Sejervinderen ham vil jeg give at sætte sig hos mig
Paa min Throne! som ogsaa jeg selv har sejret, og sat mig
Paa min Faders Throne hos ham. Enhver, som har Ører,
Høre, hvad Aanden her til Meenighederne taler.

Kapitel 4.

1. Derpaa saae jeg, og see! en Dør oplukket i
Himlen:
Og hiin Røst, den første jeg hørde, som, lig en Basunes,
Talede til mig, og bød: Stiig hid! og vise dig
vil jeg,
2. Hvad herefter skal skee! — Strax blev jeg undrykt i
Aanden.
See! udi Himlen en Throne var sat, og en Siddende paa den.
3. Og den Siddende lignde en Glands af Jaspis og
Sardis;
Trindt om Thronen en Regnbue stod, lig Glands af
Smaragder.
4. Og om Thronen i Kreds stod Throner fire og tyve,
Oldinge fire og tyve jeg saae paa Thronerne sidde,
Klædte i skinnende Dragt, og paa Hovedet gyldene
Kroner.
5. Lynildsstraaler udgik fra Thronen og Tordner og
Røster.
Lige for Thronen syv Ildlamper brændende. Disse
6. Ere de syv Guds Aander. Og ud for Thronen et
Glashav,
Ligt Krystal. Og i Thronens Midte og udi dens
Omkreds
Fire Levende, fortil og bagtil fulde med Øjne.
7. Livets den første Magt var lig en Løve; den anden
Lign'de en Oxe; den tredie Magt bar Menneske-
Aasyn
Men den fjerde blandt Magterne var, som Ørnen i
Flugten.

8. Vinger havde de ser, enhver af levende Magter.
Fulde de ere af Øjne omkring og indvendig; og Hvile
Have de hverken om Dag eller Nat, lovsyngende:
Hellig,
Hellig, Hellig er Herren, Gud, al Verdens Behersker,
Han, som har været, og er, og bliver i kommende
Tider.
Naar Livsmagterne Hæder og Priis og Taksigelse
give
Ham, som sidder paa Thronen, og i al Evighed lever;
10. Falde de Oldinge fire og tyve ned og tilbede
Ham, som sidder paa Thronen, og i al Evighed lever.
Ved de lægge da og deres Kroner for Thronen, og
sige:
11. Værdig, Herre, er du til Æren, Prisen og Magten
At annamme; thi du har skabt dem alle tilhobe.
Ja! ved din Villie bleve de til, og ere de skabte.

Kapitel 5.

1. Derpaa saae jeg en Bog i den Thronendes Højre; beskreven
Var den indvendig, og uden paa forseglet med syv
Segl.
2. Ogsaa en mægtig Engel jeg saae, som udraabte med
stor Røst:
Hvo er værdig at aabne den Bog, dens Segl at opløse?
3. Ingen i Himmelen dog formaa'de, ej heller paa Jorden,
Under Jorden og ingen, at aabne Bogen, ej heller
4. I den at see. Da brast jeg i Graad, fordi ingen blev
funden

Værdig til at oplade den Bog eller skue dens Indhold.
5. Men af de Oldinge En tiltalde mig: Ikke du græde!
See! hin Løve af Juda Slægt, hiint Rodskud af David,
Han vandt Sejer til Bogen at aabne og bryde dens syv Segl.
6. Da jeg skued', og see! et Lam, omgivet af Thronen,
Livets de fire Magter og Oldingskaren, det fremstod;
Kjendeligt offret det var; syv Horn, syv Ojne det havde,
Disse som ere de syv Guds Aander, og ere udsendte
7. Over den ganske Jord. Og det kom, og annammede Bogen,
8. Af den Thronendes højre Haand. Og da Bogen det modtog,
Fulde de fire Magter og Oldinge fire og tyve
Ned for Lammet, enhver med Cithar og gyldene Skaaler,
Fulde af Røgelse, Billedet paa de Helliges Bønner.
9. Nyt Qvad stemde de i, og sang: Du er værdig at tage
Bogen, og aabne dens Segl; thi du er offret, og kjøbde
Os med dit Blod til Gud, af samtlige Stammer og Tunger,
10. Af hver Herkomst og Slægt. Til Konger og Præster du gjorde
Dem for vor Gud; og de herskende skal de vorde paa Jorden.
11. End fortsattes det himmelske Syn, og i Kredsen om Thronen

Trindt om Livets Magter og trindt om de Gamle jeg
hørde:
Sang af mangfoldige Engle, hvis Tal ti tusinde
Gange
Ti Gange tusinde var og Tusinde tusinde Gange.
12. Disse med højen Røst udbrøde: Det offrede Lam er
Værdigt at tage Magten, og Rigdom og Viisdom og
Styrke,
13. Hæder, Ære og Tak. — og det ganske Skabte, i
Himlen,
Over Jorden, og under Jorden og Storhavet over,
Alt, hvad er udi dem, jeg hørde udbryde i Lovsang:
Ham, som paa Thronen sidder, og Lammet Velsig-
nelse være,
Hæder, Ære og Kraft til Evigheds Evighed! Amen.
14. Amen! de Livets Magter udbrød; og de Oldinge
fulde
Ned, og tilbade for ham, som i al Evighed lever.

Kapitel 6.

1. Derpaa Lammet jeg saae af de syv Segl aabne
det første;
Da af Livets de fire Magter jeg hørde den første
2. Tale som Tordens Røst: Trin hid. og sku! Og jeg
skued'
See! en Ganger hvid, og dens buebevæbnede Rytter.
Ham var givet en Krands; sejrrig uddrog han til
Sejer.
3. Men da det aabned' det andet Segl, da hørde
jeg tale
4. Livets den anden Magt: Kom hid! da fremgik en
anden

Ganger, farvet som Ild; og dens Rytter, ham var
det givet
Freden at tage fra Jorden, endog at de myrde hin=
anden.
Ham og gaves et vældigt Sværd.
5. Da Lammet nu aabned'
Tredie Segl, den Tredje af Livets Magter jeg hørde
Sigende: Kom og see! — og en sort Hest saae jeg,
hvis Rytter
6. Havde i Haanden en Vægt. Og jeg hørde en Røst
blandt de fire
Livets Magter: "For een Denar en Maade af Hvede;
For tre Maader af Byg en Denar! Men Oljen og
Vinen
Skade du ikke!"
7. Da fjerde Segl det aabned', jeg hørde
Livets den fjerde Magt som bød mig komme og skue.
8. Og nu saae jeg, og see! en blegguul Hest og dens
Rytter,
Død var hans Navn. Og Helvede fulgde med ham.
Over Jordens
Fjerde Part var givet ham Magt til at dræbe med
Glavind,
Og med Hunger og Pest og med Jordens Dyr.
9. Da det derpaa
Aabned' det femte Segl, da øjnede jeg under Altret
Hine for Guds Ords Skyld og for Vidnet, de troli=
gen bare,
10. Myrdedes Skygger. Med vældig Røst de raabde, og
sagde:
„O! hvor længe endnu, o Herre, du Hellige,
Sande,

Dømmer du ei, og vort Blod af Jordens Beboere
kræver."
11. Disse en skinnende Kjortel man gav, og det blev dem
betydet,
At de en Stund endnu skulde hvile, saalænge til
Tallet
Var fuldkommet ved dem, som tjene med dem, deres
Brødre,
Hvilke og, ligesom de, skulle myrdes.
Nu saae jeg, da Lammet
Aabned' det sjette Segl; og en vældig Rystelse skeede.
Sort, som en Haarsæk, Solen blev, og Maanen
aldeeles
13. Som blodfarvet. Og ned faldt Himlens Stjerner
til Jorden
Ret som et Figentræ de umodnede Figener kaster,
14. Rystet af vældig Storm. Lig sammenrullede Rolde
Himlen forsvandt; hvert Bjerg, hver Øe fra sit Leje
bortstødtes.
15. Jordens Konger og Store og Helte og Rige og
Stærke,
Ja hver Træl, hver Frie til Huler, til Bjergenes
Kløfter
16. Tyede hen til Skjul. Og de raabte til Bjerge og
Klipper:
Styrter over os! skjenker os Skjul for hans Aasyn,
som sidder
17. Paa hiin Throne! et Skjul for Lammets Vrede!
Thi kommen
Er dets Vredes vældige Dag; og hvo kan bestaae
da?

Kapitel 7.

1. Fire Engle derefter jeg saae, som stode i Jordens
Fire Hjørner, og tvang dens fire Vinde, at ikke
Vind skulde aande paa Jord eller Hav eller hvilket=
somhelst Træe.
2. Ogsaa en anden Engel jeg saae opstige fra Østen,
Holdende Guds, den Levendes, Segl — Højmælet
han raabde
Ud mod de fire Engle, til hvem det var givet at skade
3. Jorden og Havet, og bød: „Ej Jorden, ei Havet I
skade,
Heller ej Træerne, indtil vi faae paa Panderne
mærket
4. Vor Guds Dyrkere!" Nu de besegledes Antal jeg
hørde:
Hundred' og fire og fyrgetive Tusinde vare
Af hver Stamme af Israels Børn med Seglet be=
tegnet.
5. Tolv Kiliader af Juda Stamme var mærket med
Seglet;
Tolv Kiliader af Rubens Stamme var mærket med
Seglet
Ogsaa af Stammen Gad var tolv Kiliader beseglet.
6. Tolv Kiliader af Assers Stamme var mærket med
Seglet.
Tolv Kiliader af Nephtalims Stamme var mærket med
Seglet.
Af Manasses Stamme var tolv Kiliader beseglet.
7. Tolv Kiliader af Simeons Stamme var mærket med
Seglet.
Af Issaskars Stamme var tolv Kiliader beseglet.

8. Tolv Kiliader af Zabulons Stamme var mærket med Seglet
Af Benjamins Stamme var tolv Kiliader beseglet.
9. Efter dette jeg saae, og see! en Skare, mangfoldig,
Af hver Slægt, af Stammer og Folk og Tungemaal, hvilken
Ingen at tælle formaaer; for Thronen og Lammet de stode,
Hvide Kjortler iført, og i Hænderne bare de Palmer.
10. Disse med højen Røst udbrød, saa talende: Frelsen
Ham, som sidder paa Thronen, vor Gud tilkommer og Lammet,
11. Englenes Skarer om Thronen stod, og trindt om de Ældste
Og om Magterne fire, og ned for Thronen de fulde
12. Paa deres Ansigter; Gud tilbade de, sigende Amen!
Prisen og Hæderen, Viisdommen, Takken og Æren og Vælden,
Kraften være vor Gud til Evigheds Evighed! Amen.
13. Da tiltalde mig een af de Ældste, saa sigende: Disse,
Hvide Kjortler iført', hvo er de? hvorfra er' de komne?
14. Og jeg sagde til ham: Du veed det, min Herre. Han sagde:
Disse er' de, som fra Trængselen, hiin den store, er' komne;
Hvide i Lammets Blod deres Kjortler have de toet.
15. Derfor de stande for Guds Stol, tjene ham udi hans Tempel
Dage og Nætter, og han, som sidder paa Thronen, udbreder
16. Skjermende Telt over dem. Ei meere de hungre, ej meere

Tørste de; Solen dem ej eller nogen Heede skal ramme;
17. Lammet ved Thronens Midte dem vogter, og leder
til Livets
Kilder; og af deres Øjne vil Gud hver Taare aftørre.

Kapitel 8.

1. Og da det aabned' det syvende Segl, da blev
der i Himlen
2. Henved en halv Stund tyst. Og de syv Guds Sen-
debud saae jeg,
Som for hans Aasyn staae; dem syv Basuner blev
givne.
3. Nu fremtraadte en anden Engel; for Alteret stod han,
Holdende gyldent Røgelsekar. Til denne blev given
Mængde af Røgelse, hvilken for alle de Helliges
Bønner
Han skulde offre paa Altret af Guld, som stod foran
Thronen.
4. Da opsteeg fra Engelens Haand for de Helliges
Bønner
5. Røgelsens Damp for Gud. Nu tog han Røgelsekarret,
Fyldte det saa med Alterets Ild, og slog den mod
Jorden,
Bulder og Tordner rejste sig da, og Lynild og Jord-
skjælv.
6. Englene syv, som havde de syv Basuner, sig gjorde
Rede at støde i dem.
7. Og den første bakuned, da opstod
Hagel og Ild, som var blandet med Blod; og den
sloges mod Jorden.
Da forbrændtes den tredie Deel af Jorden, for-
brændtes

Træernes tredie Deel, hver grønnende Spire for-
brændtes.
8. Nu basuned' den anden Engel, og ned over Havet
Blev som et stort ildflammende Bjerg nedstyrtet; og
Blod blev
9. Havets tredie Deel. Af besjelede Dyr udi Havet
Omkom tredie Deel; og den tredie Deel af dets Skibe
Undergik.
10. Derpaa basuned' den tredie Engel;
Nu en Stjerne fra Himmelen faldt, stor, klar som en
Fakkel;
Og paa Strømmenes tredie Deel og paa Vandenes
Kilder
11. Faldt den. Og Stjernens Navn Malurten kaldes.
Thi Malurt
Blev nu Vandenes tredie Deel; og af Mennesker
omkom
Mange ved Vandene; thi de igjennemtrængdes af
Beeskhed.
12. Nu fra den fjerde af Englene lød Basunen, da
sloges
Solens tredie Deel og tredie Deelen af Maanen,
Ogsaa Stjernernes tredie Deel, at hyllet i Mørke
Blev deres tredie Deel; saaledes skinnede Dagen
Ej med sin Klarheds tredie Deel, deslige og Natten.
13. Derpaa saae jeg og hørde en midt paa Himme-
lens Hvælving
Flyvende Ørn: O! Vee! med vældig Stemme han
raabde,
Vee! over Jordens Beboere, Vee! fra de øvrige
Stemmer
Fra Basunen, de Engle tre herefter skal føre.

Kapitel 9.

1. Ogsaa basunede nu den femte Engel. En Stjerne
Øjned' jeg nu, som var nedfalden fra Himlen til
Jorden.
2. Nøglen til Afgrunds Brønd blev givet til den; og
den aabned'
Afgrundsbrønden; da hæved' sig op fra Brønden en
Røgsky
Røgen lig fra en brændende Ovn. Og Solen og
Luften
3. Mørkned' af Brøndens Damp. Græshopper uddroge
fra Dampen
Over Jorden; og Magt var dem givet, saaledes som
Jordens
4. Skorpioner har Magt; men ogsaa det var dem be-
tydet,
At ej Græsset paa Jord de maatte antaste, ej heller
Noget Grønt eller noget Træ, kun de Mennesker eene,
Hvilkesomhelst ej hiint Guds Segl paa Panderne
have.
5. Ogsaa det var dem bestemt, at disse de ej skulde dræbe;
Men at de pine i Maaneder fem. Og Smerten, de
volde,
Smerten af Skorpionen er lig, naar den Mennesket
stikker.
6. Døden skal Menneskene søge i den Tid — søge for-
gieves;
Ja de skal inderlig ønske at døe; og Døden skal skye
dem.
7. Men Græshopperne ligned' til Kamp udrustede Heste.
Paa deres Hoveder var som Kroner af Guld, deres
Aasyn

8. Menneskens Aasyn ligt, deres Haar, som Qvindernes
Lokker.
9. Men deres Tænder som Løvers var'. Saa har' de
og Pants're,
Ligesom Pants're af Jern; og i Vingernes-Susen de
ligne
Larm af Vogne, naar Hestenes Hær fremiler til
Kampen.
10. Haler de har Skorpionernes lig'; og i Halerne vare
Brodde og hiin deres Magt fem Maaneder gjennem
at skade
11. Menneskene'. Over sig har de en Drot, hin Afgrun-
dens Engel,
Ham paa ebraiske Maal er Navnet givet Abaddon;
12. Men paa grækisk han bærer til Navn Apollyon. Det
første
Vee gik over; og see! end to Vee komme derefter.
13. Sjette Engel basunede nu. Fra Hornene fire
Paa hiint gyldne Alter for Gud een Stemme jeg hørte
14. Byde den sjette Engel, som holdt Basunen: „De fire
Engle, de bundne ved Euphrats Strøm, hin store,
du løse!"
15. Da fremtraadte de Engle fire, som vare bereedte
Indtil Timen og Dag og Maaned og Aar, til at
dræbe
16. Tredie Deelen af Menneskene. Ti tusinde Gange
To Myriader var Krigshærenes Rytteres Antal,
17. Thi deres Antal hørde jeg. Ja! saaledes i Synet
Hestene saae jeg, og dem, som sadde paa disse, iførte
Pantsere, røde som Ild, mørkeblaae og gule som
Svovel.
Hestenes Hoveder var' som Løvers, og fra deres Muler

18. Udgik Flamme og Damp og Svovl. Og af Mennesker omkom
Saaledes tredie Deel ved hiin tredobbelte Plage,
Ilden og Damp og Svovl, som udgik fra deres Munde.
19. Thi udi Munden er Hestenes Magt, og i Halerne er den.
Thi deres Haler er Slanger lige, med Hoveder væbnet',
20. Disse skade de med. Men de øvrige Mennesker, hvilke
Ikke for disse Plager faldt, afstode dog ikke
Fra deres Hænders Daad, at de ej for Dæmonerne knælde,
For Afguder af Guld og Sølv, af Kobber og Steene,
Og af Træe, som ej kunne see eller gaae eller høre.
21. Ej de omvendte sig fra deres Mord, ej fra deres Trolddom,
Hverken fra deres Hoer eller fra Tyverier de afstod.

Kapitel 10.

1. Derpaa en anden Engel jeg saae nedstige fra Himlen,
Stærk, indsvøbt i en Skye, og Regnbuen stod om hans Hoved
Ja! hans Aasyn var Solen ligt, Ildstøtter hans Fødder.
2. Holdende udi sin Haand en liden Bog, som var aabnet,
Satte han højre Fod paa Havet, den venstre paa Jorden.
3. Og med vældig Røst, som en Løve brøler, han raabde

Men da han raabde, de Tordener syv deres Taler fremførde.

4. Og da de Tordener syv havde talet, da vilde jeg skrive.
Men fra Himlen jeg hørde en Røst, som sagde: "Forsegle,
Hvad de Tordner syv have talt; ej dette du skrive!"

5. Og hiin Engel, hvilken jeg saae over Havet at stande
Og over Jorden hæved' sin Haand den højre mod Himlen;

6. Derpaa svor han ved Ham, som til Evigheds Evighed lever,
Som har Himmelen skabt og de Ting, som ere i Himlen,
Jorden og Havet og alt, hvad findes paa Jord og i Havet:

7. „Tid ej længer skal være! Men udi den syvende Engels
Stemmes Dage, naar han skal basune, da er det og opfyldt,
Guds Lønraad, som han har sine Tjen're, Propheterne, kundgjort."

8. Atter talde til mig hiin Røst, som jeg hørde fra Himlen,
Sigende: „Gak! modtag hiin liden Bog, som er aabnet,
Udi Engelens Haand, som staaer paa Havet og Jorden."

9. Nu til Englen jeg gik, og bad ham give mig Bogen.
Og han sagde mig: „Tag og fortær den; og smerte dig skal den

Udi din Bug; men være dig sød som Honning i
Munden.

10. Da af Engelens Haand modtog jeg Bogen, og aad
den;

Og i min Mund var den sød som Honning; men da
jeg fik ædt den,

11. Smertede mig mit Liv. Nu sagde han, atter det
bør dig

Vidne mod Folk, mod Slægter og Sprog og mangfoldige Konger.

Kapitel 11.

1. Nu blev mig givet et Rør, som en Tifodsstok,
da han sagde:

„Rejs dig, og maal Guds hellige Tempel og Røgelse-Alteret,

2. Ogsaa de bedende der; men Gaarden udenfor Templet
Gaae du forbi; den maale du ej! den er Hedninger
givet;

Og udi fyrgetyve og tvende Maaneder skal de

3. Træde den hellige Stad under Fod. Mine Vidner
de tvende,

Vil jeg give at tale mit Ord, iførte i Sække,

4. Tusind' to hundred' og tredsindstyve Dage. De
samme

Ere de tvende Olietræer; de ere de tvende
Lysestager, som staae for Jordens Beherskeres Aasyn.

5. Vil dem Nogen fornærme, da gaaer Ild fra deres
Læber

Og deres Fiender fortærer; ja — vil dem Nogen fornærme,

6. Bør han omkomme saa. Magt have de og til at lukke
Himlen, at Regnen ei de Dage, de vidne, skal væde;
Og over Vandene have de Magt, til Blod dem at
vende;
Med hver Plage Jorden at slaae, saa ofte de ville.
7. Men saasnart deres Vidnesbyrd fuldendt de have,
Vil hiint Dyr, som fra Afgrunden steeg, paaføre dem
Feide;
Sejre det skal over dem; endog ombringe dem skal
det.
8. Og i den store Stad, som i aandelig Meening be-
nævnes
Sodoma og Ægypt, hvor og deres Herre er korsfæst,
9. Er deres Liig paa Torvet. Og Nogle af Folkene skulle,
Nogle af Stammer og Sprog og Slægter tre og en
halv Dag
See deres Liig; men ei tillade at Ligene lægges
10. Udi en Grav. Jordboerne da over dem skulle frydes,
Holde sig Fester, og Skjenk tilsende hinanden; thi
disse
Tvende Propheter var dem, som boe paa Jorden, til
Plage.
11. Men efter hine de tre og en halv Dag indgik i disse
Livets Aand fra Gud; da stode de paa deres Fødder;
Stor Forfærdelse faldt paa alle, som fik dem at skue.
12. Derpaa de hørde en vældig Røst fra Himlen, som
bød dem;
„Stiger hid op!" da stege de op til Himlen paa Skyen,
13. Og deres Fiender dem saae. Og en hæftig Rystelse
skeede
Samme Stund; og den tiende Deel nedstyrted' af
Staden;

Ogsaa af Mennesker syv Kiliader ved Rystelsen omkom.
Men forfærdede bleve de andre; og Ære de gave
14. Himmelens Gud. — Det andet Vee er tilende, og snarlig
Kommer det tredie Vee.
15. Nu syvende Engel basuned'.
Mægtige Stemmer i Himlen lød, som sagde: „Vor Herre
Og hans Salvede nu al Verdens Rige tilhører;
16. Ja! til Evigheds Evighed han skal herske. Da fulde
Hine Oldinge ned, de fire og tyve, som sadde
Paa deres Throner for Gud, tilbedende paa deres Ansigt,
17. Sigende: Herre, vor Gud, Alhersker, som er og har været,
Dig vi bringe vor Tak; at du togst din Vælde, den store,
18. Øvede kongelig Magt! Thi fortørnede Folkene vare;
Din Fortørnelse kom; og de Dødes Tid til at dømmes,
Tiden at uddeele Lønnen til dem, dig tjene, Propheter,
Hellige, dem som frygte dit Navn, de Smaae og de Store;
19. Og at fordærve dem, som fordærvede Jorden." Og opladt
Blev Guds Tempel i Himlen; hans Pagts Ark saaes i hans Tempel;
Lyn udbrøde og Tordenbrag, stor Hagel og Jordskiælv.

Kapitel 12.

1. End var seet et mærkeligt Tegn i Himlen. En Qvinde,
Trindt med Solen beklædt, og under Fødderne Maanen,
2. Paa hendes Hoved en Krands af Stjerner tolv; og hun raabde,
Svanger og smertefuld, og af Fødselsveerne ængstet.
3. Ogsaa et andet Tegn var seet i Himlen. En Drage,
See! ildfarvet og stor; syv Hoveder har den og ti Horn;
4. Og paa dens Hoveder syv Diademer. Af Himmelens Stjerner
Drager dens Hale den tredie Deel, og slog dem til Jorden.
Dragen har stillet sig frem for Qvinden, som venter at føde,
At han maatte, saasnart hun har født, hendes Foster opsluge.
5. Og hun fødte en Søn, som engang skal Hedninger alle
Vogte med Stav af Jern; og til Gud undrykkedes Barnet,
6. Og til hans Throne. Men Qvinden paa Flugt til Ørkenen tyede,
Hvor hun har Sted, forberedet af Gud, at i tusinde Dage
Tvende hundred' og tredsindstyve de der hende føde.
7. Nu opstod udi Himlen en Strid. Michael og hans Engle
Droge mod Dragen i Strid; og Dragen streed og hans Engle;

8. Men han mægtede ej; ej heller længere fandtes
9. Udi Himmelen end deres Sted. Og ned blev han styrtet,
Dragen den store, den Oldtids Slange, som kaldes med Navnet
Djævelen, Satanas, hiin al Verdens Forfører; til Jorden
Styrtedes han, og med ham nedstyrtedes ogsaa hans Engle.
10. Derpaa en vældig Røst jeg hørde i Himlen, som sagde:
„Nu er Sejren bleven vor Guds og Magten og Riget,
Herredømmet hans Salvedes; thi vore Brødres Anklager,
11. Hvilken dem Dag og Nat for vor Gud anklaged', er styrtet.
Ja ved Lammets Blod, og ved Ordet, de have beseglet,
Overvinde de ham. Thi Livet de agtede ringe
12. Indtil at døe. Thi fryder Eder, I Himle, og I, som
Boe udi dem! Men Vee for Jorden og Havet! Til Eder
Steeg Bagvaskeren ned, af stor Fortørnelse optændt,
13. Vidende vel, at han har kun liden Tid!" Da nu Dragen
Saae sig styrtet til Jorden, forfulgde den Qvinden, som havde
14. Født hiin Søn. Men den store Ørns to Vinger blev' givne
Qvinden, saa at hun fløj til sit Sted, til Ørkenen, hvor hun

Næres en Tid og Tider og halv Tid borte fra Slangen.
15. Vand, som en Strøm, nu Slangen skjød fra sit Gab efter Qvinden,
16. At udvirke, at hun henreves med Strømmen. Men Jorden
Kom nu Qvinden til Hjelp, og Jorden aabnede sin Mund,
Og uddrak den Strøm, som Dragen udskjød af sin Strube.
17. Da optændtes Dragen til Harm mod Qvinden, og bortdrog
Krig at føre imod de øvrige af hendes Sæd, som
Guds Bud vogted', og holdt ved Vidnesbyrdet om Jesu.

Kap. 12, 18. Kapitel 13.

1. Stillet blev jeg paa Havets Sand; da saae jeg et Udyr,
Hoveder havde det syv, ti Horn; fra Havet det opsteeg;
Og paa dets Horn var ti Diademer; Bespottelsens Navne
2. Paa dets Hoveder. Parderen ligt var Dyret, jeg skued';
Fødderne var' som en Bjørns, dets Gab som en Løves; og Dragen
3. Gav det sin Magt og sin Stol og fortrinlig Vælde. Da saae jeg
Af dets Hoveder eet, som slagtet til Døden, men helbredt
Blev Dødsvunden, og nu den ganske Jord med Beundring

4. Fulgde med Dyret. Man knælde endogsaa for Dragen, fordi den
Magten til Dyret gav; og man tilbad Dyret, og sagde:
Hvo er Dyret liig? og hvo kan stride imod det?
5. Og det blev givet en Mund til stolt og bespottelig Tale,:
Ja til at virke i Maaneder fyrgetyve og tvende
6 Gaves det Kraft. Det oplod sin Mund til bespottelig Tale,
Tale mod Gud, til at spotte hans Navn og hans Bolig og hine,
7. Hvilke i Himmelen boe. Tillige det gaves at føre
Mod de Hellige Krig, og over dem sejre; og Herskab
Over al Stamme og Folk og Tunge og Slægt blev det givet.
8. Ham skulle alle tilbede, som boe paa Jorden, hvis Navn ej
Er udi Livets Bog, det Lams, som er offret, fra Verdens
9. Grundlæg, skrevet. — Om Nogen har Øret, da ville han høre!
10. Samler Nogen til Fængsel, han gaaer til Fængsel; om Nogen
Dræber med Glavind, han bør det og selv med Glavind at dræbes.
Han er de Helliges Fasthed og Troe.
11. Et andet fra Jorden
Stigende Dyr jeg saae. To Horn, lig Lammet, det havde;
12. Men som en Drage det talde; og al det første Uhyres

Myndighed virker det med for dets Aasyn, virker paa
Jorden
Og paa dem, den beboe, at de Dyret tilbede, det
første,
13. Hvis Dødsvunde blev lægt. Det gjør og mægtige
Jertegn,
Ja det lader og Ild nedfalde i Menneskers Paasyn
14. Ned fra Himlen til Jorden. Og dem, som boe over
Jorden,
Fører det vild ved de Tegn, som bleve det givne at
virke
Under Udyrets Øjne; thi dem, som boe over Jorden,
Byder det gjøre et Billed for hiint Uhyre, som haver
15. Vunden af Sverdet, og kom tillive. Det ogsaa blev
givet
Dyrets Billed' at give en Aand, saaledes at Dyrets
Billede talde endog ja død, at saamange, som ikke
16. Tilbad Dyrets Billede, dræbdes. Det gjør og ved
alle,
Smaae og Store, ved Rige og Arme, ved Frie og
Trælle,
At man paa deres højre Haand eller paa deres Pander
17. Giver dem Mærke; fremdeeles at ingen skal kunne,
medmindre
Mærket han har, hiint Dyrets Navn, eller ogsaa dets
Navns Tal,
18. Indgaae Kjøb eller Salg. Her er Viisdom! hvo
som Forstand har,
Dyrets Tal udregne! et Tal for Mennesket er det;
Og sex hundred' og sex og tredsindstyve er Tal-
let.

Kapitel 14.

1. Derpaa Lammet jeg saae paa Bjerget Sion at
staaende,
Og Kiliader hundred' og fyrgetyve og fire,
Hvilke bare dets Navn, og dets Faders Navn, som
var skrevet
2. Paa deres Pander, stode hos det. Og jeg hørde fra
Himlen
Lyd som mangfoldige Vandes, ja, som heftige Tor-
dens;
Dog var Stemmen, jeg hørde, som Citharsangeres
Stemme,
3. Som deres Cithar slaae. Og ny var Sangen, de
sjunge
Ud for Thronen, og ud for de fire Magter og Ældste.
Ingen formaa'de at lære den Sang, uden de Kiliader,
Hundred' og fyrgetyve og fire, udkjøbte fra Jorden.
4. Disse er det, som ej med Qvinder ere besmittet;
Jomfruer ere de; disse er' de, som følge med Lammet,
Hvor det end gaaer. Fra Menneskers Tal udkjøbte
de ere,
5. Førstegrøde for Gud og for Lammet. Usandhed er ikke
Funden i deres Mund; thi dadelfrie de ere.
6. Derpaa en anden Engel jeg saae paa Himmelens
Hvælving
Flyve, som havde et evigt Glædskabsbud at forkynde
Dem, som paa Jorden sad, og for hver Stamme og
Herkomst,
7. For hver Tunge og Folk. Med vældig Stemme han
talde:
„Frygter Gud, og giver ham Æren; thi kommen er
Timen

Til hans Dom. I Tilbedelse bøjer Eder for ham, som
Dannede Himlen og Jord og Havet og Vandenes Kilder!"
8. Derpaa fulgde en anden Engel, udraabende: „Falden
Falden er Babylon, hiin den Store! fordi den har skjenket
Alle Hedninge af sin Utugts skummende Bæger."
9. Atter en tredie Engel dem fulgde; høimælt han raabde:
„Dersom Nogen Udyret tilbeder eller dets Billed,
Og paa sin Pande eller sin Haand modtager dets Mærke,
10. Ogsaa af Guds den berusende Viin, som er skjenket ublandet
Udi hans Vredes Kalk, skal han drikke, og martres for hine
Hellige Englers og Lammets Aasyn i Luer og Svovel.
11. Og deres Marters Damp til Evigheds Evighed stiger.
Ja! ej have de Roe om Dag eller Nat, som tilbede
Dyret eller dets Billed, og hver, som tager med Mærket
12. Af dets Navn. Standhaftighed her hos de Hellige kjendes,
13. Hvilke bevare Guds Bud og den Jesu Troe. Og jeg hørde
Ned fra Himlen en Røst, som talede til mig: „Du skrive,
Salige ere de Døde, som døe i Herren fra nu af;
Sandelig! Aanden det byder, fra deres Møjsommeligheder

Skulle de hvile sig ud; men følge dem skal deres
Idræt."
14. Derpaa saae jeg, og see! en hvid Skye; oven-
paa Skyen
Siddende lig en Menneskesøn, som bar paa sit Hoved
Gylden Krone og udi sin Haand den hvæssede Segel.
15. Derpaa en anden Engel udgik fra Templet, og
raabde
Med opløftet Stemme til ham, som sad over Skyen:
„Stræk din Segel; og høst! thi Timen at høste er
kommen!
16. Thi fuldmodnet er Jordens Høst!„ Og sin Segel
udstrakde
Han, som paa Skyen sad, over Jorden. Da høste-
des Jorden.
17. Atter en anden Engel udgik fra Templet i Himlen;
18. Ogsaa en skærpet Segel han bar. Fra Røgelsealtret
Nu en anden Engel udgik med Magt over Ilden;
Og med et vældigt Skrig tilraabde han denne, som
havde
Seglen den skarpe: „Udstræk, saa bød han, din Se-
gel den skarpe,
Jordens Viingaards Klaser afskær; thi dens Druer
er' modne!"
19. Englen udstrakde derpaa sin Segel mod Jorden og
høsted'
Jordens Viingaard, og lagde dens Frugt i den him-
melske Retfærds
20. Store Perse; og traadt blev Persen udenfor Staden.
Og fra Persen udstrømmede Blod til Hestenes Bids-
ler
Om et tusinde og sex hundrede Stadiers Omfang.

Kapitel 15.

1. Derpaa et andet Tegn i Himlen mig gaves at
skue,
Stort og forundringsværdt; syv Engle, som havde
de sidste
Plager syv; thi med dem Guds Retfærds Domme vil
endes.
2. Og som et Glarhav jeg saae, ildblandet, og dem, som
har vundet
Sejer over Dyret og over dets Billed' og over dets
Navns Tal,
Paa hiint Glarhavs Bredde at staae. Guds Harper
de havde.
3. Hiin Guds Tjeners, Moses, Sang de istemde, og
Lammets.
„Herre, saa sang de, din Gjerning er stor og værd
at beundres.
Du altstyrende Gud; dine Veje retfærdige, sande,
4. Folkenes Konge! Hvo skulde ej dig, o Herre, tilbede,
Og lovsjunge dit Navn? Thi du aleene er hellig.
Ja! hvert Folk skal komme, for dig tilbedende knæle.
Dine retfærdige Raad ere komne til Skue."
5. Nu saae jeg
Vidnesbyrdstabernakelets Tempel i Himlen at aab-
nes.
6. Ud fra Templet ginge de syv Guds Engle, som bare
Plagerne syv, iførte et reent hvidtskinnende Klæde,
Og under Brystet de var omgjordet' med gyldene
Belter.
7. Derpaa den første iblandt de fire levende Magter
Rakde de Engle syv syv gyldne Skaaler, opfyldte
Med den evigtlevende Guds retfærdige Straffe.

8. Fra Guds Herlighed nu og fra hans Vælde opfyldtes
Templet af Damp; og i Templet at træde formaaede
ingen
Indtil de syv Udsendingers syvfold Plager fuldendtes.

Kapitel 16.

1. Nu jeg hørde fra Templet en vældig Røst, som
befalde
Englene syv: „Gaaer ud; og de syv Guds straffende
Skaaler
Over Jorden I gyde!
2. Da gik den Første, og udslog
Over Jorden sin Skaal; og en ond og besværende
Bulde
Blev paa de Mennesker, hvilke med Dyrets Mærke
var tegnet,
Og dets Billed tilbad.
3. Den anden Engel udøsde
Udi Havet sin Skaal; og det blev som Blod af en
Myrdet;
Og hver levende Sjel uddøde i Havet.
4. Da udgjød
Ogsaa den Tredje sin Skaal udi Floder og Vandenes
Kilder,
5. Og de bleve til Blod. Da hørde jeg Vandenes En-
gel:
„Du er retfærdig, som er og været haver, du Reene!
6. At du udførde din Dom over dette! thi Blod har de
udøst
Helliges og Propheters; og Blod du gavst dem at
drikke.
7. Saadant ere de værd?" Og fra Alteret hørde jeg sige

„Ja, o Herre, altstyrende Gud! dine Domme er
sanddru',
Og retfærdige!"
8. „Nu sin Skaal udøsde den Fjerde
Over Solen; og den blev givet med Luer at brænde
9. Menneskene; og med hæftig Brand de Mennesker
brændtes:
Spottede med Guds Navn, som Plagerne haver at
raade,
10. Men omvendte sig ej til at give ham Æren.
Den Femte
Nu sin Skaal udslog over Dyrets Throne. For=
mørket
Blev dets Rige; de tyggede end deres Tunger af
Pine;
11. Dog de bespottede Himlens Gud for Smerter og
Bylder;
Men ej fra deres Daad afdroge de Sindet.
12. Den Sjette
Nu udgjød sin Skaal over Euphrats mægtige
Strømme;
Da udtørredes strax dens Vand. Saaledes beredtes
13. Konger fra Solens Opgang Vej. Nu saae jeg som
Frøer
Trende ureene Aander udgaae fra Dragens og Dyrets
14. Og fra den falske Prophetes Mund. (Thi dæmoniske
Aander
Ere de; Underdaad de udføre). Til Kongerne gik de
Over den heele beboede Jord, dem at samle til Kongen
15. Paa hin Guds, Alherskerens, Dag, den store. (Jeg
kommer!

Ja! som en Tyv. Lyksalig er den, som vaager, og vogter
Paa sine Klæder, at ej omkring han nøgen skal vandre,
16. At man skuer hans Skam!) Til et Sted, paa Ebraisk benævnet
Harmagedan, de forsamlede dem.
17. — Og den Syvende udslog
Udi Luften sin Skaal; da gik fra Himmelens Tempel
Ud fra Thronen en vældig Røst, som mælede: Fuldbragt!
18. Lyn frembrøde derpaa, og Røster og Tordner; og vældigt
Jordskjælv skeede, som ikke endnu var skeet fra den Time
Menneskene bleve paa Jord, saa stort og vældigt et Jordskjælv.
19. Staden den store nu blev til trende Deele; da styrtede
Hedningers Stæder; for Gud hukommedes ogsaa den store
Babylon, rækkes hans Hævns beslummende Viin i et Bæger.
20. Og hver Øe undflyede, ej heller Bjergene fandtes.
21. Da nedstyrtede en vældig Hagl fra Himlen paa Folket,
Henved et Centners Vægt. Og endnu under Hagelens Plage
Spottede Menneskene Gud; thi aldeeles stor er dens Plage.

Kapitel 17.

1. Nu kom een af de Engle syv, som Skaalerne havde,

Vendte sin Tale til mig: „Kom, jeg vil vise dig Dommen
Over den mægtige Skjøge, som sad paa de talrige Vande.
2. Boelskab for Jordens Konger hun var; og de, som beboe den,
Bleve berusede af hendes vellystvækkende Bæger.“
3. Da bortførde han mig i Aanden til Ørken. — En Qvinde
Øined' jeg der, som sad paa et Udyr, skarlagenfarvet
Med gudspottende Navne opfyldt; syv Hoveder bar det
4. Og ti Horn. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlag;
Heelt udsmykket med Guld og kostbare Steene og Perler,
Holdt hun i Haanden en gylden Kalk, af Uteerlighed fuldskjænkt.
5. Og hendes skjendige Vellystdrik. Paa Panden var skrevet
Navnet: Hemmelighed; hiin store Babylon nemlig,
Moder til Jordens Hoer og Vederstyggeligheder.
6. Qvinden jeg saae af de Helliges Blod beruset, af Jesu
Vidners Blod. Og en stor Forundring greeb mig ved Synet.
7. Engelen spurgde: hvi undrer du dig? Jeg vil sige dig Qvindens
Hemmelighed, og tillige det Dyrs, paa hvilket hun sidder,
Hvis syvdobbelte Hoved du seer udrustet med ti Horn.
8. Dyret, hvilket du seer, var til, men er ikke meere;
Dog fra Afgrunden skal det igien opstige, og fare

Bort til Fordærvelsen. Alle, som boe over Jorden,
vil undres,
De, hvis Navne er ej, fra Verdens Grundvolde
lagdes,
Skrevne i Livets Bog, naar Dyret de skue, som før
var,
9. Er ej, og vorder igjen. Her prøve den Kloge sin
Viisdom!
Hine Hoveder syv syv Bjerge de ere, paa hvilke
10. Qvinden sidder; og Konger syv de ere tillige.
Fem ere faldne; den Eene er til, den Anden er ikke
Kommen endnu; men naar han kommer, da bør det
ham blive
11. Føje Tid. Men Dyret, som var, og er ikke meere,
Er og den attende; er af de syv, og til Undergang
iler.
12. Ogsaa Hornene ti, som du seer, ti Konger betegne.
Rige modtage de ej; men Magt een Time, som Kon-
ger,
13. Faae de med Dyret; til hvilket de og eenstemmigen
skjenke
14. Egen Vælde og Magt. Krig skulle de føre mod
Lammet.
Lammet skal sejre mod dem; thi Lammet er Herrernes
Herre;
Kongernes Konge det er. Og de, som omgive det, ere
15. Kaldte, Udvalgte og Troe. De Vande, vedblev han
at tale,
Hvilke du seer, hvor Skjøgen sidder, er Stammer
og Skarer,
16. Slægter og Sprog. Og Hornene ti, som du seer, og
Dyret,

Disse skal hade Horen, forladt hende, gjøre og nøgen,
Æde endog hendes Kjød, hende selv opbrænde i Luer.
17. Thi udi Hjerterne Gud dem gav hans Dom at udføre,
Handle med eenig Hu, og at overgive til Dyret
18. Deres Rige, indtil Guds Ord fuldbyrdes. Og
Qvinden
Er den mægtige Stad, som Jordens Konger behersker.

Kapitel 18.

1. Efter dette jeg saae en anden Engel at stige
Ned fra Himlen. Hans Magt var stor, og Jorden
oplystes
2. Over hans Glands; og med vældig Røst han raabde,
og sagde:
Falden, falden er Babylon nu, den Store. En Bolig
For Dæmoner den blev, vanhellige Aander et Fængsel,
Hver ureen og hadelig Fugl er den vorden et Fængsel.
3. Thi af hendes den vellysthidsende Kalk ere alle
Folkeslægter berusede. Hver med hende har Jordens
Konger hedrevet; og Jordens Kjøbmænd hentede
Rigdom
Med hendes Yppigheds Magt.
4. Og en anden Stemme fra Himlen
Hørde jeg sige: „Mit Folk, uddrager fra hende, at
ikke
I hendes Synd lodtagne, I og hendes Straf skulle
dele.
5. Thi opdyngede naae hendes Synder lige til Himlen;
6. Og Gud kom hendes Ondskab ihu. Gjengjelder nu
hende,
Saa som hun selv Andre gav. Gjengjelder hende nu
dobbelt

For hendes Daad! I det Bæger, hvori hun skjenkede, skjenker
7. Dobbelt for hende. Saa højt hun har æret sig selv, og har glimret,
Saa stor Plage tilføje I hende og Sorg! Thi hun sagde
Udi sit Hjerte: Som Dronning jeg har min Throne besteget;
Hverken Enke jeg er, eller Barndøds-Sorgen jeg øjner!
8. Derfor bryde paa een Dag ind hendes Plager tilsammen,
Døden og barnløs Sorg og Hunger. Opbrændes med Luer
Skal hun; thi stærk er Herren, den Gud, som fældede Dommen.
9. Ja for hende i Graad og Jamren skulle udbryde
Jordens Konger, som leved' i Hoer med hende og Vellyst;
10. Naar de, staaende fjernt af Skræk for Plagen, beskue
Luernes Damp, udraabende Vee! med Staden, den store,
Babylon, vee! den vældige Stad! I en eneste Time
11. Dommen udbrød over dig! Og Jordens Handlende skulle
Græde og sørge; thi ingen vil nu deres Ladninger kjøbe,
12. Ladning af Guld og af Sølv, af kostbare Stene og Perler,
Bomuld, Purpur og Silke og Skarlagsfarvede Tøjer;
Alt vellugtende Træe og alt Slags Arbejd af Filsbeen.

Alt Slags Redskab af kostbart Træe, Jern, Kobber
og Marmor;

13. Cinamonium, Kryderie og Røgelser, Salve og Virak,
Viin og Olje og fineste Meel, og Fæmon og Hjorde,
Ladning af Heste og Vogne til Pragt, Livegne og
Trælle.

14. Ogsaa den Frugt, din Sjel attraaer, er borte; du
tabde
Al din Rigdom og Glands, og aldrig meere dem
finder.

15. De som handle derimod, og ved hende berigedes, skulle
Staae langt borte af Skræk for Plagen, og græde og
sørge.

16. Vee! — saa skulle de sige — o Vee! for Staden, den
store!
Før saa kosteligt klædt udi Bomuld, Purpur og
Skarlag,
Heel udsmykket med Guld og kostbare Steene og
Perler;
I een Time saa herlig en Skat er gangen tilgrunde!

17. Hver Skibsstyrer, og hver, som seiler fra Havne til
Havne,
Søemænd, hvilkesomhelst Storhavet beseile, de stode

18. Fjernt, opløfted' et Skrig, da Dampen af Branden
de øjned'.

19. Hvor er en Stad, den mægtige lig? udbrød de, og
strøede
Paa deres Hoveder Støv. Og med Graad og Kum-
mer de raabde,
Vee! o Vee! den Stad, den store! Enhver, som har
eiet
Skibe i Havet, i den har samlet sig Rigdom af Stadens

Kostbare Pragt; — at den nu i en eeneste Time er
øde!
20. Fryd dig, Himmel, I Helliges Chor, Apostle, Propheter,
Fryder Eder! thi Gud Eders Ret mod hende har udført.
21. Derpaa en vældig Engel en Steen, saa stor som en Qværnsteen
Løfted', og kastede ud i Havet, og sagde: Saaledes
Babylon, hin den vældige Stad, med Styrke skal kastes
22. Og ej findes igjen. Ej Citharspillerens Stemme
Sangeres, Fløjters, Basuners Klang dig meere gjenlyde!
Konstner i al Slags Konst hos dig ej meere skal findes!
Møllernes Larm hereftér hos dig ej meere skal høres!
23. Lampens Skin herefter hos dig ej meere skal lyse!
Brudens og Brudgoms Røst hos dig ej meere skal høres!
Thi dine Kjøbmænd vare de Jordens Store; og alle
Jordens Folk ere ledede vild ved dit tryllende Bæger.
24. Ogsaa er funden i den Propheters og Helliges Blodskyld,
Ja! af alle, som viidt over Jordens Kreds bleve offret?

Kapitel 19.

1. Dette var endt, da en mægtig Røst, som af talrige Skarer
Hørdes i Himlen: Halleluja, lød det, Frelsen og Æren

2. Og Almælden tilhører vor Gud. Thi hans Domme er' sande,
Ere retfærdige. Thi han dømde Skjøgen den store,
Hvilken har skjendet Jorden ved Hoer. Han har krævet med Retfærd
3. Af hendes Haand sine Tjeneres Blod! Nu sagde de atter:
Lover Herren! Dens Røg til Evigheds Evighed stiger.
4. Da nedfulde de Ældste, de fire og tyve, og Livets
Fire Magter; for Gud, som sidder paa Thronen, de tilbad:
Sandhed er det — saa lød deres Ord — Lovsynger Jehova!
5. Nu fra Thronen en Røst udgik: Guds Tjenere, alle,
Hvilke ham frygte, vor Gud lovsynge; de Smaae og de Store!
6. Da som af talrig Skare, som Lyd af mangfoldige Vande
Ja som vældige Tordners Brag jeg hørde, som sagde:
Lover Herren! thi Herren vor Gud, Alstyreren, hersker!
7. Glædes vi ville, og sjunge med Fryd, og give ham Æren!
Kommen er Lammets Bryllup! Sig selv hans Hustrue har smykket!
8. Hende er givet at klædes i reent og skinnende Bomuld.
(Thi den skinnende Dragt er Tegn paa de Helliges Uskyld)
9. Skriv, saa bød han mig nu — lyksalige de, som til Lammets

Bryllupsbord ere budne! Ja disse, saa talde han atter,
10. Er' Guds sanddrue Ord. Da faldt jeg ned for hans Fødder,
Ham at tilbede. Da sagde han: Nei! Det gjøre du ikke!
Din Medtjener jeg er, som og dine Brødres, som have
Vidnesbyrdet om Jesu; for Gud du knæle! Thi Jesu
Vidnesbyrd er Spaadommens Aand.
11. Nu blev for mit Øje
Himmelen aabnet; og see! en Ganger hvid, og dens Rytter!
Trofast kaldet, og sanddru; med Ret han dømmer og kriger.
12. Som Ildslue hans Blik; og paa Hovedet bærer han mange
Kongesmykker. Et Navn han har paaskrevet, som ingen
13. Kjender, uden han selv. Blodbyppet Dragt er han iført.
14. Ogsaa kaldes hans Navn: Hint Guds Ord. Himmelens Hære
Følge paa hvide Gangere ham, reent, skinnende Bomuld
15. Iført. Ud fra hans Mund udgaaer det skarpede Glavind,
Strakt til Hedninges Fald. Med en Jernstav skal han dem vogte,
Og Altstyrerens, Guds, hævnskummende Viinperse træde.
16. Navnet han bær paa sin Dragt indvirket over sin Hofte:
Kongers Konge, Regenters Regent.

17. Nu saae jeg en Engel;
Udi Solen han stod, og med vældig Stemme han raabte;
Fugle, saamange som fløj under Himlens Hvælving, han indbød:
18. „Kommer! forsamles til Guds det store Maaltid! at æde
Kongers Kjød, Krigshøvdingers Kjød, og Kjød af de Stærke,
Kjødet af Heste og dem, som paa Hestene sidde, af alle
Frie, som Trælle, og Smaae og Store!“
19. Nu saae jeg forsamles
Dyret og Jordens Konger og Kongernes Hære, at føre
Fejde mod ham, som paa Hesten sad, og hans Kæmperes Skarer.
20. Dyret blev grebet, og hiin den falske Prophet i dets Følge,
Som for dets Aasyn gjorde de Tegn, hvormed det forførde
Dem, som Dyrets Mærke modtog, og tilbade dets Billed.
Levende bleve de To nedstyrtede udi den Ildsøe,
21. Hvilken brænder med Svovl. Og de Øvrige dræbdes med Sværdet,
Som udgik af hans Mund, som sad paa Hesten. Og alle
Himlens Fugle mættedes nu af de Fældedes Kroppe.

Kapitel 20.

1. Derpaa fra Himlen jeg saae nedstige en Engel, som havde

Nøglen til Afgrunds Dyb, og en vægtig Kjæde i
Haanden.
2. Dragen, den Oldtids Slange, han greeb', hin Djævel og Satan;
3. Bandt ham for tusinde Aar, og i Afgrundsdybet ham stødte;
Lukked', og over ham trykde sit Segl, at han ikke skal meere
Føre de Hedninger vild, til de tusinde Aar ere rundne.
Men derefter han vil for en liden Stund vorde løsladt.
4. Derpaa Throner jeg saae. Og de satte sig paa dem; og disse
Gaves den dømmende Magt. End deres Sjele jeg skued',
Hvilke for Øren faldt for Vidnesbyrdet om Jesu
Og Guds Ord, og som ej have knælet for Dyret, ej heller
For dets Billed', og ikke dets Tegn modtaget paa Panden
Eller i Haanden. De levede op, og regjer'de med Kristo
5. Tusinde Aar. Men ej opvaktes de øvrige Døde;
6. Indtil de tusinde Aar var fuldt henrundne; thi denne
Er den første Opstandelse. Ja! lyksalig og hellig
Hver, som i denne har Deel. Hiin anden Død over disse
Intet formaaer; men Guds og Kristi Præster de vorde,
Og udi tusinde Aar med ham de skulle regjere.
7. Naar da de tusinde Aar ere endte, skal Satanas løses

8. Af sit Fængsel, og ud skal han gaae, de hedenske Slægter
Jordens fierneste Folk, hin Gog og Magog at forhøre,
Og dem samle til Kamp, talrige som Sanden ved Havet.
9. Disse opdroge saavidt sig Jorden strakte; omgave
Hiin de Helliges Lejr og den elskede Stad. Men fra Himlen
10. Ild nedfaldt fra Gud, og fortærede dem. Og nedstyrtet
Djevelen, deres Forfører, blev i den brændende Svovlsøe,
Hvor og Dyret er, og den falske Prophet. Uden Ophør
Skulle de Dag og Nat til Evigheds Evighed martres.
11. Nu en Throne jeg saae, stor, skinnende hvid; og paa denne
Thronede Han, fra hvis Aasyn Jorden og Himmelen flygted';
12. Intet Sted blev funden for dem. Nu saae jeg de Døde,
Smaae og Store, for Thronen staae, og Bøgerne aabnes,
Ogsaa oplodes en anden Bog, som er Livets. Og derpaa
Dømdes de Døde af Bøgernes Skrifter, som deres Daad var.
13. Havet afgav fra sit Skjød sine Døde, og Døden og Helved'
Gave de Døde, som vare i dem; og dømte de bleve
14. Hver efter sin Daad. Døden og Helvede styrtedes begge

Udi den brændende Søe. Og denne Død er den
anden.

15. Og om Nogen i Livets Bog ei fandtes at være
Skreven, udi den brændende Søe nedstyrtedes denne.

Kapitel 21.

1. Nu stod Himmelen ny og Jorden ny for
mit Öie;
Forrige Himmel og forrige Jord forsvinde; og Havet
2. Er ei meer. Og den hellige Stad, Jerusalem, saae
jeg
Ny nedstige fra Himlen, af Gud tildannet og
smykket,
3. Som for sin Brudgom en Brud. Og en vældig
Stemme fra Himlen
hørde jeg: "See! Guds Telt blandt Mennesker! —
talede Stemmen —
Bolig har taget hos dem; og hans Folk skulle de
være!
4. Selv deres Gud vil være hos dem, hver Taare af-
tørre
Af deres Öjne; og Døden ej meer skal være, ej heller
Sorg over Død eller Veemodsskrig, eller Møje her-
efter;
Thi det Gamle forsvandt."
5. Nu han, som sidder paa Thronen,
Talede: See, alt skaber jeg nyt! Skriv, bød han
mig derpaa,
6. Sande er Ordene, værd at troes! — Nu talde han:
"Fuldbragt!
Alpha jeg er og Omega; Begyndelsen er jeg og En-
den.

Jeg af de levende Vandes Væld vil lædske for intet
7. Den, som tørster. Det vorder hans Lod, som sejrer i Kampen:
Gud vil jeg være for ham; og han skal være mig Sønnen.
8. Men for de feige, som brød deres Eed, for Uteerligheds Slaver,
Mordere samt Hoerkarle, og hvo Giftbægeret blander,
Afgudsdyrkere, ja! for Løgnens Tjenere alle,
Dem er Lodden bestemt i den Søe, som brænder af Svovel.
Det er den anden Død."
9. Af de syv Guds Engle, som frembar
Skaalerne syv, opfyldt med de syv, med de sidste af Plager,
Fremstod een, som talde til mig: "Kom, sagde han, jeg vil
10. Vise dig Hustruen, Lammets Brud." Derpaa han i Aanden
Førde mig hen til et stort, høitragende Bjerg; og fra dette
11. Viisde mig hiin den hellige Stad, Jerusalem, hvilken
Need fra Himmelen steeg, fra Gud, af hans Herlighed oplyst.
Lig den ædleste Steen, krystalklar Jaspis, den skinner.
12. Muren, den havde, var stor og høi. Tolv Porte den havde;
Og over Portene Engle tolv, og Navne indskrevne;
Efter de Israels Børns tolv Stammers Navne de kaldtes.
13. Trende Porte mod Østen gaae, og trende mod Norden;

Trende gaae imod Syd, og trende Porte mod Vesten.
14. Muren, som Staden omgav, tolv Grundlag havde; og disse
Vare med Lammets de tolv Apostlers Navne betegnet.
15. Englen et Maal, et Guldrør, bar for Staden at maale
16. Med dens Porte og Muur. I Fiirkant Staden er bygget.
Og dens Længde er lige saa stor, som Breden. Med Røret
Til tolv tusinde Stadier nu opmaalde han Staden.
17. Længden og Breden og Høiden i Forhold stode. Han maalde
Ogsaa dens Muur, et hundrede fyrretyve og fire
18. Alne, et Menneskes Maal, som Englens er. Og af Jaspis
Muren fra Grunden var bygt. Selv Staden af Guldet det reene,
19. Liig klartskinnende Glar. Stadsmurens Grundvolde var med
Al Slags dyrebar Steen udsmykket. Den første er Jaspis;
Saphir den anden; dernæst Chalcedon, og den fjerde Smaragden;
20. Sardonyx den femte var; Karneolen den sjette;
Chrysolithen den syvende var; derefter Beryllen;
Niende var en Topas; og Chrysoprasen den næste;
Og den ellevte var Hyacinth, Amethysten den tolvte.
21. Ogsaa Stadens de Porte tolv, tolv Perler de vare;
Hver af Portene var fuldført af en eeneste Perle.
Torvet i Staden af luttret Guld, ligt Glasset det klare.

22. Men udi Staden jeg saae ej noget Tempel. Thi Herren
Den altstyrende Gud og Lammet selv er dens Tempel.
23. Ogsaa behøves ej Sol eller Maane at lyse for Staden;
Thi Guds Glands opklarede den; dens Fakkel er Lammet.
24. Ved dens Lys skulle Folkene vandre. Til Staden henføre
Jordens Konger al deres Pragt, til den deres Rigdom.
25. Ej om Dagen (thi Nat er der ej) dens Porte tillukkes.
26. Ogsaa Folkenes Pragt og Rigdom bringes didhen;
27. Ei indlades i den Ureent, Skjørlevner og Hykler,
Ikkuns hvo som i Livets Bog ere skrevne af Lammet.

Kapitel 22.

1. Derpaa min Fører en Flod af Livets Vande mig viisde.
Klar som Krystallet, fra Guds og Lammets Throne den udrandt.
2. Midt paa Torvet og langs med Flodens Bredder var plantet
Livets Træe. Tolv Frugter det bar; hver Maaned har sin Frugt.
Lægemiddel for Folkene var selv Blade af Træet.
3. Ingen Forbandelse skal fremdeles være. I Staden
Guds og Lammets Throne skal staae, og hans Tjenere skulle
4. Yde ham Dyrkelse. Ja! hans Aasyn skulle de skue;

5. Paa deres Pander bære hans Navn. Og Natten skal ikke
Være fremdeles, ej Trang til Lampens Skin eller Solens;
Thi Gud Herren skinner for dem; og evigt de herske.
6. Derpaa han sagde: "De Ord troeværdige ere og sanddru.
Herren, Propheters Begeistringers Gud, sin Engel har udsendt
At fremstille, hvad snart vil skee, for hans Tjeneres Øjne.
7. See! jeg kommer i Hast! Lyksalig den, som bevarer
8. Bogens prophetiske Ord."
Jeg selv, Johannes, det hørde;
Selv de himmelske Syner saae. Da jeg hørde og saae det,
Faldt jeg tilbedende ned for Engelens Fødder, som viisde
9. Hellige Syner. Da sagde han: "Nei! du gjøre det ikke!
Din Medtjener, som og dine Brødres, Propheternes, er jeg.
Ja Enhvers, som bevarer det Ord udi Bogen er skrevet.
10. Gud du tilbede!" Derpaa han mig bad: "Ej skal du forsegle
Bogens prophetiske Ord. Opfyldelsens Tid er forhaanden.
11. Ubaadsmanden endnu fremdeles udøve sin Ubaad;
Og den Uteerlige end fremdeles Uteerlighed øve;
Og hin Retfærdigheds Ven Retfærdighed øve fremdeles;

Hellige sig fremdeles enhver, som Hellighed elsker.!
12. See! jeg snarligen kommer; min Løn er med mig, at give
13. Hver som hans Daab monne være. Jeg Alpha er og Omega,
Jeg den Første og Sidste; Begyndelsen er jeg og Enden.
14. Salige de, som følge hans Bud, at de kunne erholde
Adgang til Livets Træe, og ad Stadens Porte indlades.
15. Udenfor Hundene er', Troldmænd, Skjørlevnere, Drabsmænd,
Afgudsdyrkere, hver som Løgnen elsker og øve.
16. Selv jeg, Jesus, har sendt min Engel at vidne for Eder.
Dette i Menighedernes Kreds. Det davidiske Rodskud,
Davids Afkom er jeg, hiin Morgenstjerne, den klare.
17. Aanden og Bruden tilraabe ham: Kom! Og Enhver, som det hører,
Sige med dem: o! Kom! Og enhver, som tørster, han komme,
Tage af Livets Vand enhver, som det ønsker, for intet!
18. Dette jeg vidner for hver, som Bogens prophetiske Taler
Kommer for Øre: om Nogen til dem vil noget tilføie,
Skal Gud lægge paa ham de Plager, i Bogen er' skrevne.
19. Og fra denne prophetiske Bog om Nogen vil tage;

Skal Gud ogsaa hans Deel af det Livets Træe ham betage.
Og af den hellige Stad, om hvilke i Bogen er skrevet.
20. Han, som vidnede dette, har sagt: Ja! snarlig jeg kommer!
Amen! Sandelig! Ja! o Jesu! Herre, du kumme!
21. Naade fra Herren, Jesus Krist, med de Helliges Samfund.

Ende.

Anmærkninger til Oversættelsen.

Kap. 1.

1. 2. De to første Vers have efter den vedtagne Interpunction deres Vanskeligheder. Subjectet til ἐσημανεν er tvetydigt, og Objectet mangler; Objectet til ἀποςειλας mangler, og ὅσα ειδε i andet Vers sættes ikke uden Haardhed i Apposition til τον λογον τε θεε og την μαρτυριαν. Jeg har derfor antaget anden Interpunction; sat nemlig αποςειλας δ. τ. α. αυτε mellem to Kommata, og derved med Eichhorn underforstaaet Objectet αυτην; sat blot Komma efter Ιωαννη, og henført ὅσα ειδε som Object til εσημανεν, hvis Subject da blev θεος. Ligesom da i Sætningens første Deel blev sagt, at Gud har givet Jesus denne Aabenbaring at vise for sine Tjenere; saaledes sagde nu den sidste Deel, at Jesus havde ved at fremsende Aabenbaringen ved sin Engel til Johannes betegnet for denne Alt det, han (Johannes) saae. Og derved angives da

Aarsagen, hvorfor, og i hvilken Forstand Værket kaldes Jesu Kristi Aabenbaring, en Aabenbaring nemlig ikke om, men fra Jesus Messias.

5. Læseren staaer i Enkelttal og Tilhørerne i Fleertal, hvilket bestyrker den Mening, at αναγινωσκων er αναγνωστης, Forelæseren i Menigheden; just den, som kaldtes Menighedens Engel.

6. At det af Griesbach tilsidesatte βασιλεις και er den rette Læsemaade, troer jeg at see 4, 4. 10, hvor de fire og tyve Oldinge, Menighedens Repræsentantere, forestilles som Konger med Guldkroner paa Hovederne, men, som Helligdommens Tienere, nedfalde for Thronen med Lovsange. See og 20, 6 og flere Steder.

16. Skjøndt Sagen er temmelig ligegyldig, maae jeg dog imod Eichhorn og flere paastaae, at her menes ikke Middagssolen, men den opgaaende Sol. Ingen tvivler paa, at φαινει svarer til ebr. זרח saaledes Es. 60, 2. וְעָלַיִךְ יִזְרַח יְהוָה וּכְבוֹדוֹ עָלַיִךְ יֵרָאֶה

"Over dig skal Jehova oprinde, hans Herlighed skues":

hvor Septuag har: ἐπι δε σε φανησεται κυριος. Vel viser man hen til Dom. 5, 31; ogsaa findes der rigtig nok השמש בגברתו; og Septuag: have εν δυναμει αυτȣ. Men man har glemt at mærke, at just paa det Sted bruges Billedet om den opgaaende Sol: וְאֹהֲבָיו כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבֻרָתוֹ:

"Og, som Solen fremgaaer i sin Kraft, saa ere hans Venner."

Ja en Variant har det udtrykkelig: καθως η ανατολη τȣ ηλιȣ.

20. En Ven, hvis Dom er mig meget værd, har yttret det Ønske, at jeg vilde oversætte det her og i de følgende

Breve forekommende αγγελος ved "Lærer". Stolbg oversætter saa. Münter har Bischof. Hvorfor jeg ikke har giort ligesaa, har følgende Grund. Det er bekjendt, at agtbare Fortolkere, blandt hvilke Vitringa selv, have troet at see i de syv Breve en prophetisk Hentydning paa de gjennem Aarhundrede paa hinanden følgende Forandringer i Kristi Kirke (see Planen i Joh. Aab. første Anm.); og at nogle af disse forklare αγγελος om den i Kristendommen til forskjellige Tider herskende Aand. Nu er det vel saa, at disse kunne ei bevise denne Udtydnings Rigtighed; derimod er det bekjendt, at en Forstander i jødisk Synagoge kaldtes Menighedens Engel. Hine kunne derfor ikke fordre Ordet oversat ved Tænkemaade eller deslige; men dette kunne de dog fordre, at man ei forvexler Oversættelse og Udtydning med hinanden, men giver Texten, som den er. Navnet Engel, brugt om en Menigheds første Lærer, og nu vist i ædlere Forstand, end fra Begyndelsen i jødisk Synagoge, er desuden efter mit Tykke meere poetisk, end Biskop, Lærer eller hvilket andet Synonym vi vilde nævne. — I øvrigt være dette nævnet som Exempel, hvorledes jeg har stræbt at holde mig nøje til Texten, som overalt, saaledes især der, hvor nogen betydelig Forskjellighed i Udtydninger var mig bekjendt.

Kap. 2.

15. Af Varianterne paa dette Sted: ὁμοιως, ὁ μισω og ἡν μισω, har Griesbach beholdt den første; ὁ μισω, som læses hos saa mange, er derfor forbigaaet; og ὁμοιως overført til κρατουντας, og oversat: lignende Venner.

20. Det ας, som Griesb. har optaget i Texten, bestemmer

Bemærkelsen af γυναικα til Hustrue. πορνευσαι og φαγειν ere efter Textens Object enten til αφεις eller til διδασκει og πλανᾳ. Dette maae være Retfærdiggjørelse for det utydelige i Oversættelsen.

23. Θανατος, Pest; see Septuag. Ezech. 33, 27.

24. I Følge det foregaaende Vers og Begyndelsen af dette, troer jeg at burde oversætte αλλο βαρος fremmed Byrde, det er Straf for Andres Brøde. De som ville forstaae βαρος om Befaling, kunne læse, "Anden Byrde lægger jeg ej o. s. v."

27. Jeg følger Strømmen. Textens: "som Pottemagerkarrene knuses" forstaaer jeg ej tilfulde. Man skulde ventet her συντριψει αυτους; men Griesb. kjender her intet uden συντριβησεται for συντριβεται.

Kap. 3.

1. Ονομα εχεις ville Nogle oversætte: du har Navn for, er i Orde for. Neppe rigtigt. Her sigtes til Navnet Sardes, udledet fra שריד, overbleven, levnet; hvortil ogsaa στηριξον τα λοιπα i det følgende Vers upaatvivleligen sigter. Meningen er da: Dit Navn siger vel, at du er Sardes, Overbleven ɔ: bevaret reen og kristelig i den almindelige Fordærvelse. Men du er alligevel død. Vaagn op, og søg at sikkre, hvad der virkelig endnu er overbleven.

2. De fleste oversætte: fuldkomne, perfecta. Men deels staae da — som Eichhorn ogsaa vil, men som man ingensteds uden Nødvendighed bør antage — Ordene ενωπιον του θεου blot til Prydelse; deels er dette ikke, saavidt jeg veed det N. T. Sprogbrug, det oftest udtrykker Fuldkommenhed med andre Ord, saasom: αρτιος (2 Tim. 3, 17), κατηρτισμενος (Luc. 6, 40),

τελειος o. d. l. Da πληροω betyder: jeg opfylder, fuldbyrder; oversatte jeg πεπληρομενα, fuldbyrdede; og da staaer ενωπιον τ. Θ. ikke til Overflod; men viser, at Gjerningerne vel vare fuldbyrdede, maaskee endog med udvortes Pomp; men ikke ενωπιον τεΘεε, ikke med den rene kristelige Aand, som for Guds Øine. Forskjellen synes mindre, end den virkelig er. Fuldkommen for Gud kan ingen menneskelig Handling være; men Kristnes Handlinger bør alle fuldbyrdes ενωπιον τ. Θ., for Gud, det er, med stadig Hensyn til Guds Villie og Dom.

12. Texten har: "i min Guds Tempel, hvilke Ord det ikke har villet lykkes mig at bringe under Versets Regler.

14. Ansete Mænd ere enige om, at αρχη er her det samme som αρχων. Jeg har fulgt dem; skjøndt αρχη synes mig i sin egen Betydning baade passende og efter Joh. 1, 3 og lignende Skriftsteder fatteligt.

Kap. 4.

6. Efter at have forkastet af forskjellige Grunde Udtrykkene, Dyr, Levende, Underdyr til Textens ζωα; troede jeg at have fundet det rette ved at opdage eller danne i Modersmaalet et Ord, som kunde svare til φαντασμα. Fleere meende dette med mig. Men jo mere jeg grundede herpaa, desto tydeligere syntes det mig, at det ikke kan have været Forfatterens Mening. Thi deels er ζωον snarere en Modsætning af, end et Synonym med φαντασμα; deels veed jeg ikke af hvad Grund Forfatteren skulde kalde dette Parti af sit Billede φαντασμα fremfor mange af de øvrige Dele, der bære Vidne om en lige saa varm Indbildning og dri-

skig Pensel; deels endelig have disse ζῶα deres Rolle i Apocalypsen lige saa fuldt, som Lammet, de fire og tyve Ældste og andre. Men denne Betragtning lærde mig da ogsaa, at her er eet af de Steder, hvor jeg imod min antagne Regel maa foregribe Commentator, og udtrykke i Oversættelsen ikke Ordet, eller i det mindste ikke dette aleene, men dets Betydning, saaledes som jeg forstaaer Texten. Og derom maae jeg nu sige et Par Ord. Ingen vil vel i at forklare Billedet nægte, at den, som sidder paa Thronen, er Symbolet paa Gud, den himmelske Konge; Lammet er Jesus Kristus; de syv Aander ere den Hellig Aand, det er den guddommelige Kraft, som virker for og med Religionen; de fire og tyve Ældste ere Guds sande Menigheds Repræsentantere. Men de fire ζῶα, hvad ere de? Efter deres Stilling ere de ringere end de syv Aander, men mere, end de fire og tyve Ældste; de ere bevingede, fulde af Øjne, og i uafladelig Bevægelse til at forkynde Guds Priis. At den første Idee af dette Billede kan være laant af Ez. 1, vil jeg ikke nægte; skjøndt man ved endog kun flygtigt Øjekast vil finde Ezechiels og Johannis ζῶα meget forskjellige. Men, endog denne Herkomst uagtet, ere vi endnu i Uvished om Billedets Betydning her. Thi var det endog sda, at Ezechiels ζῶα ere, hvad jeg vanskeligt kan troe, Jehovas Tordenheste (hvorfra skulle Israeliten Ezechiel have faaet denne Idee?), saa kunne de dog hos Johannes, og hos ham i denne Forbindelse, umuligen have denne plumpe og hedenske Betydning. Og naar Eichhorn siger om dem; instruuntur alis, ut thronum, qvem tergo suo impositum gestabant, inter volandum possint loco movere, da er denne

ganske hans egen og, som jeg troer, en aldeles upassende Fiktion. Deels stemmer dette ikke med den Rang dem her er givet; deels kjender Johannes ingen Guds Throne, som bæres og flyttes af Guds Skabninger; og jeg maatte spørge, hvilken Kristen kjender eller tænker sig en saadan? "Thronen, siger Joh. 4, 2, stod i Himlen;" og andensteds findes den ikke i det hele Værk, ja i den hele Bibel. Ville vi derimod see hen til Johannis egne Ord og til de Emblemer, hvormed han udsmykker Billedet; ville vi derpaa abstrahere fra det billedlige, og i simple Ord udtrykke, hvad derved kan betydes; da synes det — mig i det mindste — umiskjendeligt, at disse ζωα ere idel Liv og Kraft og Virksomhed til Guds Ære; og deres Nærhed ved Thronen synes da at vise, at de ere Symbolet paa det, ikke legemlige eller naturlige, men aandelige og religiøse Liv, som udgaaer fra Gud. I det jeg derfor anseer dem for himmelske Magter, Kræfter, Væsner, der ere et saadant Livs Repræsentantere; troede jeg at burde oversætte Ordet: Livets Magter eller Kræfter: og ingen vil vel nægte, at disse fortrinligen bør kaldes ζωα, de Levende. Maaskee vil Nogen herimod erindre, deels at disse Billeder da synes at blive det samme, som de syv Aander, fra hvilke de dog efter det foregaaende ere forskjellige; deels at de blive Billeder paa Noget, der er lige saa uvæsentligt, som de selv; deels at ved denne Udtydning er ikke endnu oplyst, hvorfor de just ere fire. Skrev jeg en Commentar; skulde jeg udførligen møde disse Indvendinger. Her maae jeg nøjes med korteligen at anmærke: først, der er, efter mit Begreb, Forskjel paa det religiøse Liv, som udgaaer fra Gud, og den gud-

vormmelige Kraft, som virker med samme, blint betegnes i Apocalypsen ved ζωα, dette ved de syv Aander, dernæst, det er vel ikke umueligt, at tænke sig i Guds Kirke noget Virkeligt, som ved disse ζωα betegnes. Allerede i Irenæi Tider betegnedes de fire Evangelister med Emblemer, og just med dem, som her ere nævnte. Skulde man da ikke kunne antage, at de fire ikke Evangelister, men Evangelier, Kilden til kristelig Kundskab, Troe, Dyd og Lyksalighed, kort, til det kristelige religiøse Liv — en Kilde udrunden fra Gud, og som uafladeligen udbreder sig over Jorden og fremmer Guds Ære — skulle man ikke kunne antage, at disse Evangelier ere betegnede ved hine ζωα? og man har da tillige Svaret, baade hvorfor de just ere fire, og hvorfor deres Rang falder imellem de syv Aander og de fire og tyve Ældste. Ogsaa seer man da, hvorfor de Ældste efter disses Opfordring og Lovsang falde ned og tilbede 4, 9.

Kap. 5.

1. Med Hr. Biskop Münter læser jeg Komma efter εσωθεν, og henfører οπισθεν til κατεσφραγισμενον. Dog er Oversættelsen lempet saaledes, at de, som ville henføre Bogen til de Gamles αυτογραφα, kunne blot sætte Komma foran "forseglet."

13, 14. "Amen" i 13 og "som i al Evighed lever" i 14 har Griesb. ikke optaget i Texten. Det findes hos saa mange, og er her saa passende, at jeg heller vilde optage det, end fylde Verserne med mine egne Ord.

Kap. 6.

1. Sammenhængen og alle Oversætteres Exempel berettige til at oversætte φωνη og ηχος som κραυγη og φωνη.

Kap. 7.

11. κυκλω for κυκλοθεν.

Kap. 9.

2. Varianten καιομενης troede jeg, som Digter, at torde optage for Griesb. μεγαλης.

10. Jeg antager nemlig ikke Kolon, men blot Komma efter ουραις αυτων; thi, at de havde denne Magt, er sagt i foregaaende femte Vers; her siges, at den var i Halerne. Man sammenligne det følgende 19de Vers.

Kap. 10.

3. Texten har: "De syv Tordener talede deres Røster" og det følgende viser, at disse Tordenmagter forestilles at have ført sammenhængende Tale.

7. Eichhorn vil have ετελεσθη forstaaet, som τελεσθησεται; hvorfor, veed jeg ikke. Texten giver god Mening, som den er; ej heller haves blandt Varianterne noget futurum. Seer man til 11, 15—19 og 15, 1—5, hvor den syvende Basune begynder (see Planen i Joh. Aabenb. foran); da finder man Guds Tempel aabnet i Himmelen; og Lovsangene sige, at Riget er Guds og Kristi. Saaledes er da allerede Guds Lønraad om Kristendommens Sejer over Jødedom og Hedenskab, hvorom de gamle Propheter og selv Apocalypsen spaaede, opfyldt. Jeg kan derfor ej heller bifalde Guldbergs Oversættelse af dette Sted, da denne involverer futurum.

11. Επι med tredie Casus kan betyde: imod; og dette synes Sammenhængen her at fordre.

Kap. 11.

1. Tifodsstok. En Ven har anmærket dette Ord, som upassende. Saameget er vist, at ῥαβδος har denne Betydning; og at Ordet Maalestok ej passer i Verset. Hellige Tempel, see Planen i Joh. Tab.

18. At τα ἐθνη skulde betyde Israel, have visse Fortolkere paastaaet imod Sprogbrugen — for at redde deres Fortolkning, der dog vel neppe kan bestaae ved Siden af denne Lovsang.

Kap. 12.

9. For alting ikke, som dog alle danske Oversættelser "den gamle Slange"; men som Eichh. rigtigt siger, serpens ille ex antiqva historia satis notus, hiin Oldtids Slange.

11. Μαρτυρια findes hos grædske Kirkefædre i Betydning af Martyrdom, eller Lidelser og Død for Jesu Læres Bekjendelses Skyld. Denne Betydning synes Sammenhængen og det følgende Vers her at fordre. Om den saa bestemt findes andensteds i det N. T. veed jeg ikke. Texten har: "de elskede ikke" det er: de ringeagtede; see Luc. 14, 26.

Kap. 13.

3. Jeg oversætter med Mængden, og læser οπισω, skjøndt επι vel er det rette.

5. Jeg læser nemlig ποιησαι aleene; men formoder, at πολεμησαι er det rette, eller at πολεμον er udeladt.

8. Efter Texten kan απο καταβολης κοσμȣ henføres ogsaa til ἐσφαγμενȣ. Da jeg kjender Fortolkere, som foretrække denne Forbindelse, har jeg overført denne Tve-

tydighed i Oversættelsen. Dog valgte jeg den Interpunction, som synes mig den rigtigste.

Kap. 14.

13. Det ἵνα, som følger efter λέγει, synes at give dette Betydning af at befale. Iøvrigt gjør det i Verset ingen Forandring, om man læser: siger eller byder.

Kap. 15.

3. "Moses Sang og Lammets Sang." Jeg formoder, at dette skal være: Sang om Moses og Lammet, eller om Guds Foranstaltninger ved Moses og Kristus. Sangen selv findes da ikke her; men blot den Lovsang, hvormed de beslutte denne Udsigt over Guds Huusholdning med Hensyn til vor Slægts Oplysning og Frelse. Vist er det i det mindste, at den her anførte Lovsang nævner hverken Moses eller Kristus; men er just en passende Slutning af Betragtninger over Guds Velgjerninger ved disse.

Kap. 16.

14. Jeg var fristet til at oversætte εἰσι ποιοῦντα som ποιοῦσι, ja at ansee denne Parenthes som fremmed. Men her er ingen Forgjenger; og Varianterne, hvoraf dette Vers ellers ikke har saa faa, give heller intet Vink.

17. Andre oversætte: "Han forsamlede dem" og henføre denne Handling til Gud, eller den sejrende Kristus eller til Engelen. Med de Fleste henfører jeg den til de udsendte Aander; da Sprogbrugen tillader det, og det synes naturligst. Det vigtigste jeg vidste at fremføre mod denne Oversættelse, er, at den forudsætter en

grammaticalsk Oversigt over Perioder, som man ikke almindeligen finder hos denne Forfatter.

21. "paa Folket" egentlig "paa Menneskene" under hvilket Navn i denne Form Bogen almindeligen forstaaer de ugudelige, ukristelige Mennesker. Men Formen: Menneskene, saavel som Hedningerne (V. 19) passer ikke for Hexametret. Det vil paa flere Steder sees, at den har været mig til Hinder.

Kap. 17.

11. "Er af de syv"; saaledes lyde Ordene. De fleste fortolke: "hører til de syv"; hvilket giør Udtrykningen selv til en Gaade. Rettere er det vel, at den Ottende er — udsprungen — af de Syv; hvad enten derved betegnes hans Magts eller hans Persons Oprindelse.

12. "Jern, Kobber" — Textens Ord ere i modsat Orden.

Kap. 18.

13. "Livegne og Trælle" saaledes oversætte kyndige Grækere. Om Johannes har tænkt sig dette ved Ordene, lader sig ikke bestemme. Vist er det, at han intet andet Sted i Bogen nævner Trælle ved dette Navn. Texten har egentlig "Legemers og Menneskers Sjele" hvilken Oversættelse har ogsaa sine Fortolkere og Forsvarere.

Kap. 20.

9. Dette Vers kan ogsaa med liden Forandring i Meningen hedde: "Disse paa Landets Slette opdroge, og trindt de omgave."

Kap. 21.

18. "Muren fra Grunden var bygt." Den Deel af Muren, som var ovenfor Grundvolden. Nogle ville derimod, at ενδομησις skal være Murens Stræbepiller; og da kan Verset hedde:

"Pillerne støtte dens Muur."

Kap. 22.

3." Ingen Forbandelse skal fremdeles være." Nogle ville heller oversætte: "Intet, som er under Forbandelse, skal være der." Men deels siges dette i det følgende 15de Vers, deels synes det af Griesb. antagne ετι for εκει at være til Hinder for denne Betydning (thi saadant maatte jo heller ikke tilforn have været der?), deels endelig synes den Forsikkring, at ingen Forbandelse skulde herefter finde Sted, just her passende; da baade det Foregaaende anviser Lægedom, og det Følgende nævner Guds Thrones Nærhed, Guds Beskuelse og det guddommelige Lys, hvilket Alt maae sikkre for ethvert Affald, der kunde drage Forbandelse efter sig. Alt dette staaer da ikke, som Eichhorn mener, blot som en gjentagen Oversigt over den forhen beskrevne Lyksalighed.

Trykfeil.

Side 9 Linie 24 Es. 13. læs: Es. 13, 13.
— 10 — 16 udlede l. indlede
— — — 3 nedenfra Vanskelighed l. Vankundighed
— 11 — 10 nedenf. forkiaret l. forklaret
— 12 — 5 deres l. dens
— — — 9 nedenf. Ez. 3. l. Ez. 3, 3.
— 13 — 3 føiger l. følger
— — — 17 Dag l. dog
— — — 6 nedenf. Skriftet l. Stifter.
— 14 — 3 or l. for
— 15 sidste Linie hver l. her
— 17 Linie 5 nedenf. Tingens l. Tingenes
— 18 til Anm. 2 føies: see dog ogsaa Side 10 Anm. 2.
— 20 Linie 20 Blod, at l. Blod viser, at
— 21 — 15 trøede l. trvede
— 25 — 1 Johannis l. Johannes
— 27 V. 10 L. 3 trænge l. trænges
— 31 V. 10 L. 1 bevarede l. bevared'
— 34 V. 10 L. 3 Bed l. Med
— 39 V. 7 er forglemt den anden Linie:
Tolv Kiliader af Levi Stamme var' mærket' med Seglet;
— 40 V. 8. er forglemt den anden Linie:
Tolv Kiliader af Josephs Stamme var' mærket' med Seglet;
— — V. 10 L. 2 Lammet, l. Lammet!
— 44 L. 1 Menneskens l. Menneskers
— — V. 12 L. 1 til Navn l. det Navn
— — Lin. 2 nedenf. mørkeblaae l. mørkblaae
— 46 V. 5 L. 2 Jorden hæved' l. Jorden, hæved'
— 53 V. 10 L. 3 Han er l. Her er
— 55 V. 6 L. 3 sad l. boe
— 58 V. 2 L. 2 Sejer l. Seje
— 59 sidste Linie værd? l. værd!
— 60 næstsidste Lin. Kongen l. Kampen

Side 61 V. 16 Linie 2 Harmagedan l. Harmagedon
— 63 V. 11 Linie 2 attende l. ottende
— 64 Linie 1 hende, gjøre l. hende gjøre
— 66 V. 13 Cinamonium l. Cinamomum
— — V. 15 derimod l. dermed
— 67 V. 24 offret? l. offret!
— 72 V. 8 Lin. 2 forhøre l. forføre
— 73 V. 5 har taget l. han tager
— 75 V. 20 Chrysalithen l. Chrysolithen
— 76 V. 26 bringes l. bringe de
— 77 V. 10 bad l. bød
— 78 V. 13 hens l. hans
— — V. 15. øve l. over
— 79 Anm. 4 Linie έιϑε l. εἶδε
— — — 7 Linie ϑ l. δ
— — — 10 Linie ειϑε l. ειδε
— 80 Anm. til 6te V. Lin. 2 10, l. 10.,
— — — til 16de V. וּכְמֹדוֹ- יְרָאֶה l. וּכְבוֹדוֹ- יֵרָאֶה
— — — til 16de V. φανηενται l. φανήσεται
— 82 Linie 2 Textens l. Texten
— — Anm. til 1ste V. Lin. 3 שרוד l. שריד
— 86 Linie 2 ξωα l. ζῶα
— — Anm. til 1ste V. αυτογραφα l. οπισϑογραφα
— — — til 1ste V. οπισδεν l. οπισϑεν
— 89 Anm. til 5, 3 Lin. 5 besluttede l. beslutterde
— 90 Lin. 1 Perioder l. Perioden

